

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)  
z dnia 17 czerwca 2009 r.\*

W sprawie T-498/04

**Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd**, z siedzibą w Jiande City (Chiny), reprezentowana początkowo przez D. Horovitza, adwokata oraz B. Hartnetta, barrister, a następnie przez D. Horovitza,

strona skarżąca,

popierana przez:

Stowarzyszenie Użytkowników i Dystrybutorów Chemikaliów Rolniczych w Europie (Audace), reprezentowane przez J. Flynną, QC, oraz D. Scannella, barrister,

interwenant,

\* Język postępowania: angielski.

przeciwko

**Radzie Unii Europejskiej**, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, adwokata,

strona pozwana,

popieranej przez:

**Komisję Wspólnot Europejskich**, reprezentowaną przez E. Righini oraz K. Talabér-Ritz, działające w charakterze pełnomocników,

interwenient,

której przedmiotem jest wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 24 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 303, s. 1), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI  
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: O. Czúcz, prezes, I. Labucka (sprawozdawca) i M. Prek, sędziowie,  
sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 lipca 2008 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

### Ramy prawne

- 1 Artykuł 2 ust. 1–7 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), z późniejszymi zmianami (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) przewiduje w celu stwierdzenia istnienia dumpingu zasady dotyczące metody ustalenia „wartości normalnej”. W ten sposób w ust. 1 ustanawia on metodę podstawową, zgodnie z którą „podstawą normalnej wartości są ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym od niezależnych klientów w kraju wywozu”.

2 Artykuł 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego przewiduje szczególną zasadę dotyczącą przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej. Przepis ten ma następujące brzmienie:

- „a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej [...], normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę [...]
- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z [...] Chińskiej Republiki Ludowej, Ukrainy, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).
- c) Wniosek [o którym mowa w lit. b)] na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera [powinien on zawierać] wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:
- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,

- przedsiębiorstwa posiadają jeden zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,
  
- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,
  
- rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw,

oraz

- przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy przez cały okres postępowania”.

3 Artykuł 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu dochodzenia, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich rewizji prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4. [niniejszego artykułu]”.

### **Okoliczności powstania sporu**

4 Skarżąca, Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, jest spółką prawa chińskiego, notowaną na giełdzie w Szanghaju. Glifosat jest jednym z podstawowych towarów produkowanych i sprzedawanych przez skarżącą na rynku chińskim i światowym. Jest on podstawowym herbicydem chemicznym szeroko używanym przez rolników na całym świecie.

5 W lutym 1998 r. Rada w rozporządzeniu (WE) nr 368/98 (Dz.U. L 47, s. 1) wprowadziła ostateczne środki antydumpingowe stosowane do przywozu glifosatu z Chińskiej Republiki Ludowej (zwanej dalej „ChRL”). Rozporządzenie to zostało następnie zmienione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1086/2000 (Dz.U. L 124, s. 1) oraz przez Rozporządzenie Rady (WE) nr 163/2002 (Dz.U. L 30, s. 1).

6 W dniu 18 listopada 2002 r., po opublikowaniu ogłoszenia o przyszłym wygaśnięciu środków antydumpingowych zastosowanych względem przywozu glifosatu pochodzącego z ChRL (Dz.U. C 120, s. 3), do Komisji złożony został wniosek o dokonanie przeglądu tych środków zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego pochodzący od Europejskiego Stowarzyszenia Glifosatu (European Glyphosate Association — EGA). W dniu 15 lutego 2003 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o jednoczesnym wszczęciu przeglądu tymczasowego oraz przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych stosowanych do przywozu glifosatu z ChRL na podstawie art. 11 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego (Dz.U. C 36, s. 18).

- 7 W dniu 4 kwietnia 2003 r. po wszczęciu dochodzenia, skarżąca przekazała Komisji wypełniony kwestionariusz przeznaczony dla producentów domagających się przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „SPR”), wnosząc o przyznanie jej „SPR” na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Ponadto, w dniu 30 kwietnia 2003 r. skarżąca przekazała również wypełniony kwestionariusz przeznaczony dla producentów-eksporterów glifosatu w ChRL.
- 8 Następnie skarżąca odpowiedziała na kilka dodatkowych pytań Komisji i odpowiedziała na uwagi EGA, w których stowarzyszenie to opowiedziało się przeciwko przyznaniu SPR skarżącej. Ponadto w dniach 2–4 września 2003 Komisja dokonała kontroli na miejscu w siedzibie skarżącej.
- 9 W dniu 5 grudnia 2003 r. Komisja zakomunikowała skarżącej zamiar oddalenia wniosku o przyznanie SPR (zwanego dalej „komunikatem z dnia 5 grudnia 2003 r.”). W dniach 16 i 23 grudnia 2003 skarżąca przedstawiła swoje uwagi odnośnie do tego komunikatu.
- 10 W piśmie z dnia 6 kwietnia 2004 r. Komisja potwierdziła swoją decyzję o odmowie przyznania skarżącej SPR.
- 11 W dniu 7 kwietnia 2004 r. Komisja poinformowała skarżącą o istotnych okolicznościach i wnioskach, na których oparła się proponując zastosowanie ostatecznych środków antydumpingowych. Skarżąca przedstawiła uwagi w przedmiocie tego zawiadomienia w dniu 19 kwietnia 2004 r.
- 12 W dniu 24 września 2004 r. na wniosek Komisji, Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1683/2004 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z ChRL (Dz.U. L 303, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).

Odnosnie do wniosku skarżącej o przyznanie jej SPR, motywy 13–15 zaskarżonego rozporządzenia, stanowią, co następuje:

- „13) Mimo iż większość udziałów przedsiębiorstwa była w posiadaniu osób prywatnych, to z powodu dużego rozdrobnienia udziałów niebędących własnością państwa, a także wskutek tego, iż największy pakiet udziałów należał do państwa, przedsiębiorstwo to uznano za będące pod kontrolą państwa. Co więcej, zarząd przedsiębiorstwa został powołany przez udziałowców państwowych, a większość członków zarządu była albo urzędnikami państwowymi, albo przedstawicielami przedsiębiorstw państwowych. Z tego powodu uznano, iż przedsiębiorstwo to znajduje się pod znaczącą kontrolą i wpływem państwa.
- 14) Ponadto ustalono, że rząd ChRL powierzył Chińskiej Izbie Handlowej Importerów i Eksporterów Metali, Mineralów i Chemikaliów (China Chamber of Commerce Metals, Minerals & amp; Chemicals Importers and Exporters — CCCMC) prawo zatwierdzania umów i weryfikowania cen eksportowych do odprawy celnej. System ten dotyczył również ustalenia minimalnej ceny wywozu glifosatu oraz pozwolił CCCMC na wstrzymanie wywozu, który nie respektował tychże cen.
- 15) Po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego zdecydowano więc nie [przyznawać skarżącej SPR], z uwagi na to, iż nie spełnia [ona] wszystkich kryteriów określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego”.

13 Zgodnie z motywem 17 zaskarżonego rozporządzenia:

„W tym zakresie ustalono, iż [skarżąca] podlega znaczącej kontroli państwa, jeśli chodzi o ustalanie cen eksportowych dla omawianego produktu, jak wyjaśniono powyżej w motywie 14. [...]”

14 Ponieważ wniosek o przyznanie SPR został oddalony, wartość normalna została ustalona zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego na podstawie danych uzyskanych od producentów z kraju trzeciego o gospodarce rynkowej, to znaczy z Federacyjnej Republiki Brazylii (motywy 23–30 zaskarżonego rozporządzenia).

15 Artykuł 1 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu oznaczonego kodami CN ex2931 00 95(kod TARIC 2931 00 95 82) oraz ex3808 30 27 (kod TARIC 3808 30 27 91), pochodzącego z ChRL.

[...]

4. Stawka celna obowiązująca względem ceny netto, franco granica Wspólnoty, przed ocleniem, produktów opisanych w ust. 1–3 wynosi 29,9%”.

### **Przebieg postępowania i żądania stron**

16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 grudnia 2004 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

II - 1982

- 17 W dniu 5 kwietnia 2005 r. Komisja złożyła przed Sądem wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2005 r. prezes pierwszej izby Sądu uwzględnił ten wniosek. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2005 r. Komisja poinformowała Sąd, że rezygnuje z przedstawienia uwag, lecz że weźmie udział w rozprawie.
- 18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 kwietnia 2005 r. Stowarzyszenie Użytkowników i Dystrybutorów Chemikaliów Rolniczych w Europie (Audace) złożyło wniosek o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego skarżącą. Postanowieniem z dnia 8 lipca 2005 r. prezes pierwszej izby dopuścił tę interwencję. Zastrzegł późniejsze rozstrzygnięcie co do zasadności wniosków o poufne rozpoznanie sprawy złożonych przez skarżącą i Radę. Niepoufne wersje dokumentów złożonych przez strony zostały zakomunikowane Audace. Postanowieniem z dnia 27 listopada 2002 r. prezes pierwszej izby uwzględnił wnioski interwencyjne i zastrzegł późniejsze wydanie decyzji w sprawie zasadności wniosków w przedmiocie poufności.
- 19 Audace przedstawiła uwagi w dniu 15 września 2005 r., a Rada w odpowiedzi na nie przedstawiła uwagi w dniu 6 grudnia 2005 r.
- 20 W pismach, odpowiednio, z dnia 2 i 15 grudnia 2005 r., Rada i skarżaca wskazały, że wycofują wnioski o poufność w stosunku do Audace. W związku z tym przekazana została mu kopia poufnych dokumentów.
- 21 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do czwartej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.
- 22 Ze względu na to, że jeden z członków izby nie miał możliwości uczestniczenia w posiedzeniach Sądu, prezes Sądu wyznaczył, na mocy art. 32 ust. 3 regulaminu, innego sędziego w celu uzupełnienia składu izby.

23 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił o otwarciu procedury ustnej i w ramach środków organizacji postępowania skarżąca została wezwana do udzielenia odpowiedzi na określone pytania i do przedłożenia określonego dokumentu. Skarżąca zastosowała się do wezwania w wyznaczonym terminie.

24 Na rozprawie w dniu 2 lipca 2008 r. zostały wysłuchane wystąpienia stron, za wyjątkiem Audace, która nie uczestniczyła w rozprawie, oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu.

25 Skarżąca wniosła do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

26 Audace wniosła do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;

— obciążenie Rady kosztami postępowania związanymi z interwencją.

27 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
  
  
  
  
  
  
  
  
  
  
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

28 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

## **Co do prawa**

29 Skarżąca podnosi co do zasady trzy zarzuty na poparcie skargi. Pierwszy zarzut dotyczy zasadniczo naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Drugi zarzut dotyczy naruszenia pkt 6 załącznika II do porozumienia o stosowaniu artykułu VI układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”) oraz art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a także naruszenia praw podstawowych skarżącej. Trzeci zarzut dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto skarżąca podnosi również, że instytucje wspólnotowe nie uwzględniły w należyty sposób dochodzeń antydumpingowych równoległe prowadzonych w stosunku do niej w państwach trzecich oraz podkreśla w replice, że odmowa przyznania jej SPR oznacza niewykonanie zobowiązań międzynarodowych wynikających dla Wspólnoty z zasad Światowej Organizacji Handlu (WTO).

- 30 Przed przystąpieniem do analizy argumentów podniesionych w ramach pierwszego zarzutu (zob. pkt 43 i nast.), biorąc pod uwagę argumentację stron dotyczącą systematyki art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego oraz ciężaru dowodu przy ustalaniu SPR, a także argumentację dotyczącą powodów odmowy przyznania SPR w niniejszej sprawie, tytułem wstępu należy określić ramy oraz przedmiot niniejszej sprawy.

### *Uwagi wstępne*

- 31 Należy przypomnieć, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego dotyczy obliczenia normalnej wartości w przypadku przywozu z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej. Do chwili modyfikacji wprowadzonej na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 905/98 z dnia 27 kwietnia 1998 r. zmieniającego rozporządzenie podstawowe (Dz.U. L 128, s.18), dla wszystkich krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, wartość normalna była zawsze obliczana według metody zwanej metodą „państwa analogicznego”, to znaczy na podstawie ceny lub skonstruowanej wartości w porównywalnym państwie trzecim o gospodarce rynkowej.
- 32 Niemniej jednak z preambuły do rozporządzenia nr 905/98 wynika, że w 1998 r. Rada stwierdziła, iż „proces reform w Rosji i [ChRL] w sposób zasadniczy zmienił ich gospodarki, jak również doprowadził do powstania przedsiębiorstw, w stosunku do których przeważają warunki gospodarki rynkowej” oraz że „obydwa powyższe kraje w wyniku tego procesu odeszły od okoliczności gospodarczych, które stanowiły podstawę wykorzystywania metody państwa analogicznego” (motyw czwarty). W związku z tym Rada uznała, że „konieczne [było] dokonanie rewizji praktyki antydumpingowej Wspólnoty w celu uwzględnienia zmienionych warunków gospodarczych” w dwóch wyżej wymienionych państwach oraz że „w szczególności konieczne [było] określenie, że wartość normalna [mogła] zostać ustalona zgodnie z zasadami stosowanymi w państwach o gospodarce rynkowej, kiedy można [było] wykazać, że warunki rynkowe mają pierwszeństwo w przypadku jednego lub więcej producentów z zastrzeżeniem dokonania oceny produkcji i sprzedaży danego wyrobu [że warunki rynkowe mają pierwszeństwo w przypadku jednego lub więcej producentów objętych dochodzeniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży danego wyrobu]” (motyw piąty). Rada stwierdziła wreszcie, że „ocena, czy przeważają warunki rynkowe, będzie dokonywana na podstawie odpowiednio uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej, w stosunku do których toczy się postępowanie” (motyw szósty).

- 33 W ten sposób, w wyniku tej modyfikacji, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do dochodzeń dotyczących przywozu z ChRL, wartość normalna będzie określana zgodnie z art. 2 ust. 1–6 tego rozporządzenia, jeżeli zostanie ustalone na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów objętych dochodzeniem oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w art. 2 ust. 7 lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego. Niemniej jednak, jeżeli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się metodę „państwa analogicznego” określoną w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- 34 Jak to już orzekł Sąd, z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jak również z cytowanych powyżej motywów rozporządzenia nr 905/98 wynika, że w sytuacji takiej jak mająca miejsce w niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe zobowiązane są do dokonania indywidualnej oceny każdego przypadku, ponieważ ChRL nie może jeszcze być uważana za państwo o gospodarce rynkowej. Wartość normalna produktu pochodzącego z ChRL może zatem zostać ustalona zgodnie z regułami mającymi zastosowanie do państw o gospodarce rynkowej wyłącznie, „jeżeli zostanie wykazane [...], że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów” (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 52).
- 35 Ponadto, ze wspomnianych powyżej przepisów wynika, że ciężar dowodu spoczywa na producencie eksportującym, który chce skorzystać z SPR. Artykuł 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi, że wniosek „powinien zawierać wystarczające dowody”. W związku z tym na instytucjach wspólnotowych nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent eksportujący nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji wspólnotowych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody przedstawione przez producenta-eksportera są wystarczające dla wykazania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego (ww. w pkt 34 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 53 i 54).
- 36 Z powyższego wynika, że jeżeli istnieją wątpliwości odnośnie do tego, czy zostały spełnione przesłanki ustanowione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego,

w szczególności ponieważ zainteresowany producent importujący nie przedstawił lub nie był w stanie przedstawić niezbędnych informacji lub ponieważ nie w pełni współpracował w dochodzeniu i w związku z tym instytucje wspólnotowe nie są w stanie zweryfikować, czy istnieją warunki gospodarki rynkowej, nie można przyznać SPR.

37 Również z orzecznictwa wynika, że w ramach oceny sytuacji prawnej i politycznej mającej miejsce w danym państwie, w celu ustalenia czy danemu eksporterowi można przyznać SPR, instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania. Wynika z tego, że dokonywana przez sąd wspólnotowy kontrola tego rodzaju ocen dokonywanych przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. ww. w pkt 34 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 48 i 49 oraz przywołane tam orzecznictwo).

38 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że odmówiono skarżącej przyznania SPR wyłącznie z tego powodu, iż nie wykazała ona, że spełnia przesłanki ustanowione w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, a dokładniej przesłanki dotyczącej upewnienia się, że „decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów [...] podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa”.

39 Jak podnosi skarżąca, z komunikatu z dnia 5 grudnia 2003 r. wynika bowiem, że Komisja stwierdziła, że spełnione zostały pozostałe kryteria wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret drugie–piąte rozporządzenia podstawowego. Ponadto, jeżeli chodzi o art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, Komisja nie przedstawiła żadnego sprzeciwu odnośnie do ważniejszych nakładów, które zgodnie z tym przepisem powinny „odzwierciedlać wartości rynkowe”. Komisja wywnioskowała natomiast, że przy porównywaniu ceny surowców dostarczanych na rynku krajowym z surowcami importowanymi, można było stwierdzić jedynie istnienie niewielkich różnic. Podobnie

Rada przyznała w pismach, że skarżąca nie uzyskała SPR z tego powodu, iż instytucje stwierdziły, że skarżąca nie wykazała, iż jej decyzje podejmowane były bez poważnej ingerencji ze strony państwa.

40 Z powyższego wynika, że skarżąca została w pełni poinformowana o przyczynach oddalenia jej wniosku o przyznanie SPR oraz że przeciwnie do tego, co twierdzi, nie można uznać braku wyraźnej wskazówki w zaskarżonym rozporządzeniu, co do tego, które z kryteriów określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione, za dowód braku obiektywności oraz bezstronności ze strony instytucji. Ponadto z argumentów skarżącej jasno wynika, że doskonale zrozumiała ona zakres oddalenia wniosku o przyznanie SPR.

41 Tak jak to wynika z zaskarżonego rozporządzenia, co zostało również podniesione w pismach Rady, twierdzenie instytucji, zgodnie z którym skarżąca nie wykazała, że spełnia warunek ustanowiony w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego zostało zasadniczo uzasadnione, po pierwsze, względami dotyczącymi kontrolowania skarżącej przez państwo, a także względami dotyczącymi sposobu powoływania i składu zarządu (motyw trzynasty zaskarżonego rozporządzenia), oraz, po drugie, ustaleniem, że państwo sprawowało znaczną kontrolę za pomocą zatwierdzania i weryfikacji kontraktów eksportowych w zakresie ustalania cen eksportowych omawianego produktu przez skarżącą (motyw 14 zaskarżonego rozporządzenia, bardziej szczegółowo motyw 17 tego rozporządzenia).

42 W tym zakresie należy stwierdzić, że w pierwszym zarzucie dotyczącym zasadniczo naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego podniesiono w pierwszej kolejności, iż instytucje nie zbadały, czy decyzje skarżącej dotyczące cen i kosztów nakładów zostały podjęte z uwzględnieniem sygnałów rynkowych oraz czy nastąpiło to bez poważnej ingerencji ze strony państwa. W związku z tym zarzuty te dotyczą zasadniczo motywów, o których mowa w motywie trzynastym zaskarżonego rozporządzenia, a tym samym powinny one zostać ocenione w tym kontekście. Następnie należy odrębnie rozpatrzyć zarzuty podważające dokonaną przez instytucje ocenę ceny eksportowej.

*W przedmiocie zarzutu dotyczącego dokonanej przez Radę oceny kontroli skarżącej przez państwo a także powoływania i składu jej zarządu*

43 Skarżąca twierdzi, że przy ocenie, czy działa ona w warunkach gospodarki rynkowej, Rada zastosowała kryterium niezgodne z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Uważa, że przedstawiła dowody wystarczające do ustalenia, że decyzje dotyczące ceny i kosztów nakładów były podejmowane z uwzględnieniem sygnałów rynkowych odzwierciedlających podaż i popyt, bez poważnego wpływu państwa w tym zakresie, oraz że dowody te nie zostały uwzględnione we właściwy sposób przez Radę. Podnosi ona w związku z tym, że twierdzenia znajdujące się w motywie trzynastym zaskarżonego rozporządzenia dotyczące mniejszościowego udziału państwa oraz powoływania i składu zarządu, nawet jeżeli by przyjąć, iż są zgodne z dowodami znajdującymi się w aktach sprawy, to jednak nie stanowią one dowodów, które same w sobie uzasadniają odmowę przyznania SPR. Niemniej jednak skarżąca kwestionuje również zgodność oceny stanu faktycznego dokonanej przez Radę, podnosząc, że jest ona sprzeczna z dowodami znajdującymi się w aktach postępowania administracyjnego.

44 Sąd uważa za stosowane łączne rozważenie tych zarzutów.

#### Argumenty stron

45 Skarżąca podnosi, że uwolniła się ona całkowicie od ciężaru dowodu w chwili gdy już na początku dochodzenia przedstawiła dowody wystarczające do ustalenia, iż jej decyzje handlowe zostały podjęte z uwzględnieniem sygnałów rynkowych odzwierciedlających podaż i popyt, bez poważnej interwencji państwa w tym zakresie.

46 W tym zakresie skarżąca powołuje się na dowody dotyczące ceny, kosztów i nakładów. Zwraca ona uwagę w szczególności na to, że udowodniła, iż negocjowała ceny na stopie równości dążąc do tego, by ustalić je w taki sposób, aby wystarczały one na pokrycie wszystkich kosztów produkcji spółki przy zapewnieniu racjonalnego zysku, oraz na to,

że, jak to przyznała Komisja w komunikacie z dnia 5 grudnia 2003 r., ceny surowców pochodzenia krajowego i przywożonych były prawie identyczne, wykazując w ten sposób, że zaopatrywała się ona w surowce na rynku krajowym po cenie odzwierciedlającej cenę rynkową.

- 47 Skarżąca podkreśla, że Rada nie wskazała w zaskarżonym rozporządzeniu, że państwo wywierało poważny wpływ na jej decyzje handlowe. Podobnie akta dochodzenia nie zawierają dowodu wskazującego na to, że decyzje skarżącej dotyczące cen, kosztów i nakładów nie uwzględniały sygnałów rynkowych odzwierciedlających podaż i popyt bez poważnego wpływu państwa. Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja zbadała jej dokumenty dotyczące cen, kosztów i nakładów podczas kontroli na miejscu, że nie przedstawiła ona żadnych zastrzeżeń co do ich prawdziwości, oraz że owe dowody nie zostały ani podważone ani obalone w uwagach instytucji.
- 48 Jeżeli chodzi o ocenę Rady znajdującej się w 13 motywie zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którą „przedsiębiorstwo to znajduje się pod znaczącą kontrolą i wpływem państwa”, skarżąca twierdzi, że jest ona niewystarczająca z punktu widzenia kryterium ustanowionego w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego i nie pozwala ono zatem na oddalenie wniosku o przyznanie SPR.
- 49 Skarżąca podkreśla, że treść tego przepisu nakłada na instytucje wspólnotowe obowiązek oceny, czy dowody przedstawione przez producenta-eksportera w sposób wystarczający wykazują, że jego decyzje handlowe uwzględniają sygnały rynkowe oraz że są podejmowane bez poważnego wpływu ze strony państwa. W związku z tym brak „poważnej ingerencji ze strony państwa” powinien być oceniany w sposób obiektywny, konkretny i na podstawie dowodów w odniesieniu do każdego aspektu decyzji handlowej, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Jej zdaniem z uwagi na znaczenie wyrazu „interwencja”, sytuacja, w której państwo bądź to nie bierze udziału w podejmowaniu decyzji handlowej, bądź też bierze udział lecz nie czyni przeszkód w uwzględnianiu sygnałów rynkowych odzwierciedlających podaż i popyt, nie stanowi „interwencji” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Ponadto skarżąca zwraca uwagę na to, że przepis ten dopuszcza interwencję państwa, o ile nie jest ona „poważna”.

- 50 Odnośnie do tej kwestii Audace dodaje, że w języku angielskim pojęcie „interwencja” (interference) obejmuje w sposób oczywisty „element ingerencji, manipulacji lub rzeczywistego skażenia”. Wskazuje ona, że chodzi o „pojęcie tranzytywne” oraz że państwo powinno ingerować „w” (interfere with) decyzję lub konkretną czynność, która powinna należeć do jednej z kategorii, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Treść tego przepisu w pozostałych językach oficjalnych potwierdza tę wykładnię („intervention significative” w wersji francuskiej, „Staatseingriffe” w wersji niemieckiej). Zdaniem Audace nie można w sposób zgodny z prawem zrównywać tego pojęcia z pojęciami „kontroli” lub „wpływu”, które są pojęciami „nietranzytywnymi”, ponieważ państwo może wywierać pewien wpływ, jednak bez rzeczywistej zmiany decyzji lub czynności. Ponadto zastosowanie wyrażenia „w tym zakresie” wiąże tę interwencję z decyzjami dotyczącymi cen oraz kosztów nakładów.
- 51 Dokładniej, skarżąca podkreśla, że to nie kontrola stanowi kryterium przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, i uważa w związku z tym, że mniejszościowy udział państwa nie stanowi czynnika pozwalającego przyjąć, że nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w tym przepisie. Podnosi ona ponadto, że w żadnej z opublikowanych decyzji przyznanie SPR nie zostało odmówione spółce z powodu mniejszościowego udziału państwa lub spółek posiadanych przez państwo oraz że sama Komisja musiała przyjąć w trakcie dochodzenia, że udział ten nie stanowi przeszkody w przyznaniu SPR, ponieważ w przeciwnym przypadku przeprowadzona przez nią kontrola na miejscu nie miałaby żadnego sensu.
- 52 Skarżąca podobnie sprzeciwia się zasadności twierdzeń instytucji dotyczących powołania i składu jej zarządu. Podnosi w odniesieniu do rzekomej nominacji zarządu przez publicznych akcjonariuszy, że okoliczność, iż większa część pozostałych akcjonariuszy nie uczestniczyła w rocznym zgromadzeniu nie pozwala na stwierdzenie, że państwo w sposób poważny ingeruje w decyzje handlowe. Podnosi ona również, że członkowie zarządu nie reprezentują konkretnego akcjonariusza oraz że nie ingerują oni w decyzje spółki dotyczące cen, kosztów i nakładów. Taka ingerencja byłaby jednocześnie sprzeczna z chińską ustawą o spółkach handlowych oraz ze statutem skarżącej. W związku z tym skarżąca twierdzi, że obecność w zarządzie rzekomych funkcjonariuszy państwowych lub też osób pochodzących z przedsiębiorstw państwo-

wych nie stanowi dowodu, który sam w sobie pozwala przyjąć, że nie została spełniona przesłanka wymieniona w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.

53 Skarżąca podnosi, że wykładnia dokonana przez Radę oznacza w praktyce, że z powodu mniejszościowego udziału państwa wiele chińskich spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, nowoczesnych, handlowych i prawidłowo zarządzanych nie będzie w stanie wykazać, że „warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku producenta lub producentów [w stosunku do których toczy się postępowanie], w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu”, co pozostaje w sprzeczności z celem rozporządzenia nr 905/98. Skarżąca uważa, że jest sztandarowym przykładem nowoutworzonych spółek chińskich, dobrze prosperujących, notowanych na giełdzie i działających bez ograniczeń w warunkach gospodarki rynkowej w celu maksymalizacji zysków i wartości dywidend wypłacanych akcjonariuszom. Ppodnosi ponadto, że znaczące uiały państwowe w spółkach Unii Europejskiej świadczą o tym, że akcjonariat państwa nie oznacza wcale, że państwo ingeruje w decyzje gospodarcze spółki. Podobnie osoby powiązane z sektorem publicznym miały powiązanie z wieloma najbardziej konkurencyjnymi spółkami w Unii.

54 Wreszcie skarżąca podnosi, że nawet jeżeli by przyjąć, że mniejszościowy udział państwa jest znaczący, jak twierdzi Rada, to jednak nie stanowi to wystarczającego uzasadnienia dla oddalenia wniosku o przyznanie SPR w niniejszej sprawie, ponieważ przedstawione przez nią dowody wykazują, że akcjonariusze nie ingerowali w decyzje spółki z dziedziny cen, kosztów i nakładów, oraz że udział państwa nie stanowił przeszkody dla uwzględnienia sygnałów rynkowych odzwierciedlających ofertę i popyt. Skarżąca podkreśla, że żadna z jej uwag dotyczących „zabezpieczeń” uniemożliwiających państwu interweniowanie w jej decyzje handlowe, nie została oceniona ani odrzucona przez instytucje w ich pismach. Takie podejście kontrastuje ze zwyczajową praktyką instytucji, zgodnie z którą dokonują one szczegółowej oceny, nawet wówczas, gdy chodzi o spółki w całości lub w większości posiadane przez państwo, środków przyjętych przez daną spółkę w celu uniemożliwienia interwencji ze strony państwa w okolicznościach danej sprawy.

55 W każdym razie skarżąca kwestionuje prawdziwość twierdzeń instytucji co do okoliczności faktycznych.

- 56 Po pierwsze, skarżąca podnosi, że w przeciwieństwie do tego, co twierdzą instytucje, posiadanie przez państwo mniejszościowego udziału w jej kapitale nie umożliwia mu, ani faktycznie, ani prawnie, sprawowania nad nią kontroli, ponieważ, jak wykazała w trakcie dochodzenia, właściwe uregulowania oraz jej statut zawierają gwarancje uniemożliwiające interwencje publicznych akcjonariuszy w jej decyzje handlowe lub w zarządzanie spółką i zakazujące im naruszania praw i uzasadnionych interesów spółki i innych akcjonariuszy. Ponadto podnosi ona, że udział jednego z akcjonariuszy publicznych wynika ze zwykłej transakcji handlowej.
- 57 Po drugie, jak to skarżąca wykazała w trakcie dochodzenia, członkowie zarządu nie byli mianowani przez państwo, w przeciwieństwie do tego, co wskazała Rada w zaskarżonym rozporządzeniu, lecz byli wybierani przez walne zgromadzenie. W ten sposób, wedle jej wskazań, skarżąca i jej akcjonariusze mieli być chronieni przed taką interwencją przez chińską ustawę o spółkach, przez statut spółki oraz przez zasady notowania na giełdzie w Szanghaju.
- 58 Po trzecie, skarżąca kwestionuje twierdzenie Rady, zgodnie z którym „większość członków zarządu była funkcjonariuszami państwowymi lub pochodziła z publicznych przedsiębiorstw”. W tym zakresie skarżąca podnosi, że wykazała, po pierwsze, że żaden z członków jej zarządu lub prezesów nie był funkcjonariuszem państwowym oraz że chińska ustawa o spółkach handlowych, powtórzona w jej statucie, zakazywała funkcjonariuszom państwowym zajmowania stanowiska członka zarządu, rewidenta lub prezesa spółki, oraz, po drugie, że jedynie dwaj członkowie zarządu (na ogólną liczbę dziewięciu) było prezesami spółek posiadanych przez państwo, w niniejszej sprawie spółek będących akcjonariuszami skarżącej. Odpowiadając na argumenty wysunięte przez Radę w odpowiedzi na skargę, skarżąca podnosi, że błędem jest przyjmować, że jej członkowie zarządu byli związani z państwem tylko na tej podstawie, że byli oni przez nią zatrudnieni lub dlatego, że byli profesorami na uniwersytetach, które były instytucjami szolnictwa publicznego.
- 59 Wreszcie, skarżąca i Audace kwestionują argumenty podniesione przez Radę w trakcie postępowania w celu uzasadnienia jej stanowiska.

60 W ten sposób, po pierwsze, jeżeli chodzi o argumenty Rady, zgodnie z którymi dowody umożliwiające zbadanie, czy „transakcje” skarżącej zostały przeprowadzone z uwzględnieniem sygnałów rynkowych nie mają żadnego znaczenia jeżeli chodzi o kwestie interwencji państwa, to skarżąca twierdzi, że z uzasadnionego orzecznictwa i praktyki samych instytucji wynika, że każdy tiret art. 2 ust. 7 lit. c) stanowi warunek, który dotyczy jednego tylko zbioru okoliczności faktycznych, które powinny być rozpatrywane łącznie. Wszystkie pięć tiretów tego artykułu dotyczy pięciu podstawowych aspektów istotnych cech charakterystycznych posiadanych w sposób nieodzowny przez podmioty działające w systemie gospodarki rynkowej. Jeżeli chodzi o warunek, o którym mowa w tiret pierwsze, to dotyczy on sposobu, w jakim podmiot podejmuje swoje decyzje handlowe i przewiduje ocenę tego, czy decyzje te zostały podjęte „przez przedsiębiorstwo i w związku z jego sprawami handlowymi”, czy też zostały one „skażone” innymi względami, które przeważają w systemach, które nie są systemami gospodarki rynkowej. Skarżąca podnosi w związku z tym, że skoro w niniejszej sprawie instytucje uznały, że jej decyzje handlowe „zostały podjęte z uwzględnieniem sygnałów rynkowych odzwierciedlających podaż i popyt”, to istnieje domniemanie, że decyzje te również zostały podjęte „bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa”, tym bardziej, że w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek przeciwnego dowodu oraz że warunki znajdujące się w czterech pozostałych tiret art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego zostały całkowicie spełnione.

61 Audace podkreśla również, że celem art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego jest ustalenie kryteriów umożliwiających określenie, czy dane przedsiębiorstwo powinno być traktowane w ten sam sposób, co spółki działające w warunkach gospodarki rynkowej, w celu ustalenia zwykłej wartości towarów. To, co ostatecznie ma znaczenie dla tej oceny to kwestia, czy decyzje tej spółki są podejmowane z uwzględnieniem rynku. W ten sposób, zdaniem Audace instytucje wspólnotowe powinny weryfikować, czy wpływ państwa skutkuje „skażeniem danych decyzji” w taki sposób, że nie podlegają one prawom rynku. Audace twierdzi, że interpretacja Rady nie jest zgodna z tym celem.

62 Po drugie, jeżeli chodzi o twierdzenie Rady, zgodnie z którym nie ma potrzeby badania, czy państwo ingerowało w poszczególne decyzje handlowe, ponieważ „ChRL nadal jest państwem nie posiadającym gospodarki rynkowej, w którym tylko niektóre spółki działają w warunkach gospodarki rynkowej”, skarżąca zauważa, że w 1998 r. Rada sama w sposób formalny uznała istotną ewolucję gospodarki chińskiej, uzasadniającą zmianę art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Ponadto z praktyki decyzyjnej instytucji

wynika, że przyznawanie SPR przedsiębiorstwom mającym siedzibę w ChRL nie następuje tylko wyjątkowo. Audace dodaje w tej kwestii, że celem art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego jest umożliwienie wykwalifikowanym eksporterom chińskim, nawet jeżeli jest ich niewielu, wykazania, że zostali oni poddani prawu gospodarki rynkowej, ponieważ ChRL jest członkiem WTO. Podejście przyjęte przez Radę wydaje się wypaczać ten proces i przesądzać o odpowiedzi, która ma zostać udzielona.

63 Po trzecie, w odpowiedzi na argumenty Rady dotyczące ciężaru dowodu ciężącego na danym eksporterze oraz w odniesieniu do zakresu swobodnego uznania instytucji, skarżąca podkreśla, że granice uprawnienia Rady zostały w sposób wyraźny określone w orzecznictwie oraz podnosi w szczególności, że pomiędzy gwarancjami przyznanymi przez wspólnotowy porządek prawny w postępowaniach administracyjnych znajdują się w szczególności: obowiązek właściwej instytucji do zbadania w sposób staranny i bezstronny wszystkich elementów mających znaczenie w danej sprawie, prawo zainteresowanego do przedstawienia swojego stanowiska oraz do zaznajomienia się z decyzją uzasadnioną w wystarczający sposób. Skarżąca twierdzi, że w niniejszej sprawie instytucje w sposób oczywisty nie dochowały swoich zobowiązań oraz że w konsekwencji ich ocena stanu faktycznego nie była prawidłowa.

64 Po czwarte, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Rada w odpowiedzi na skargę, skarżąca podnosi, że art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego nie powinien być interpretowany w sposób zawężający oraz że podejście instytucji powinno być elastyczne i otwarte na możliwość, że coraz więcej spółek będzie spełniało kryteria przyznania SPR. Zwraca ona uwagę w rzeczywistości na to, że przepis ten stanowi „wyjątek od wyjątku”, to znaczy wyjątek od metody państwa analogicznego, która zgodnie z rozporządzeniem podstawowym i porozumieniem antydumpingowym, sama stanowi wyjątek od metody podstawowej ustalania normalnej wartości. Ponadto zgodnie z protokołem przystąpienia ChRL do WTO, załączonym do decyzji konferencji ministrów WTO z dnia 10 listopada 2001 r. (WT/L/432 z dnia 23 listopada 2001 r., zwanym dalej „protokołem przystąpienia ChRL do WTO”), chodzi o rozwiązanie prowizoryczne i przejściowe.

- 65 Wreszcie skarżąca kwestionuje również argumenty Rady, zgodnie z którymi odniesienia do chińskiego prawa spółek są pozbawione znaczenia. Twierdzi ona, że argumenty te są sprzeczne ze staraniami ChRL w celu ustanowienia gospodarki rynkowej oraz że stoją one w sprzeczności z motywami wprowadzenia SPR w rozporządzeniu podstawowym. Podnosi ona ponadto, że przepisy te zostały ustanowione stosunkowo niedawno oraz że stosują one zasady podobne do zasad obowiązujących w głównych nowoczesnych gospodarkach, w tym w gospodarkach różnych państw członkowskich Wspólnoty.
- 66 Rada twierdzi, że interpretacja art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego dokonana przez skarżącą i Audace jest błędna oraz że instytucje posłużyły się prawidłową metodą w niniejszej sprawie. Podkreśla w szczególności, że z orzecznictwa wynika, iż metoda ustalenia zwykłej wartości, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego jest wyjątkiem od szczególnej metody przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. a) oraz że w związku z tym powinna być ona interpretowana w sposób zawężający. Ponadto przypomina, że ciężar dowodu, iż zostały spełnione wszystkie kryteria, spoczywa na danym producencie oraz że instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania jeżeli chodzi o przyznanie SPR.
- 67 Rada twierdzi, że „poważna ingerencja w tym zakresie ze strony państwa” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego nie wymaga tego, aby instytucje badały, czy państwo interweniowało w poszczególne decyzje handlowe, czy państwo to samo podjęło takie decyzje, czy też utrudnia ono ich podjęcie. Wystarcza, że państwo sprawuje znaczącą kontrolę nad eksporterem w ChRL.
- 68 W tym zakresie Rada zauważa, że ChRL nadal jest państwem nieposiadającym gospodarki rynkowej, w którym tylko niektóre spółki działają w warunkach gospodarki rynkowej, Uważa ona w związku z tym, że w celu wykazania, iż państwo ingeruje w decyzje handlowe, wystarczy wykazać, że państwo ma znaczny udział w całym procesie decyzyjnym spółki. Ingerencja ta może przybrać różne formy, włączywszy w to uczestnictwo w zgromadzeniach akcjonariuszy i posiedzeniach zarządu.

69 Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Rady, skoro państwo kontroluje spółkę, to interweniuje ono również w jej decyzje, nawet jeżeli nie „ingeruje” ono w decyzje handlowe lub jeżeli nie „manipuluje nimi” lub jeżeli ich nie „zanieczyszcza”, tak jak to podnosi Audace. W tych przypadkach decyzje spółki będą decyzjami państwa podjętymi na podstawie sprawowanej przez nie ogólnej kontroli i chodzi tu o decyzje tego rodzaju, co decyzje wskazane w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. W ten sposób zdaniem Rady, jeżeli posiadanie akcji przez państwo oznacza kontrolę państwa, to będzie ono prowadzić również do interwencji ze strony państwa, która z definicji jest poważna.

70 Rada podkreśla, że na podstawie art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, ingerencja ze strony państwa oraz ceny na warunkach rynkowych są dwiema różnymi kwestiami oraz że warunki przyznania SPR nie mają na celu jedynie zbadania, czy ceny i koszty odzwierciedlają warunki rynkowe. W rzeczywistości bowiem, jak wynika z zastosowania łącznika „i” w treści art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, eksporter powinien wykazać dwie różne okoliczności, po pierwsze, że jego decyzje zostały podjęte z uwzględnieniem sygnałów rynkowych, oraz, po drugie, że decyzje te zostały podjęte bez poważnej ingerencji ze strony państwa. Rada twierdzi w związku z tym, że dowody dotyczące cen poszczególnych transakcji są bez znaczenia dla kwestii wpływu państwa oraz nie porusza ona rozważań dotyczących tej kwestii, przedstawionych przez skarżącą w skardze.

71 Rada twierdzi ponadto, że jeżeli zażądano by dowodów dotyczących poszczególnych decyzji handlowych, czyniłoby to praktycznie niemożliwym wykazanie przez eksportera, że pierwsze kryterium zostało spełnione. W związku z tym wystarczyłoby, co do zasady, aby eksporter wykazał, że ogólnie nie jest on kontrolowany przez państwo, oraz że działa on bez poważnego wpływu w tym zakresie ze strony państwa, ponieważ wskazywałoby to na to, że państwo również nie ingeruje w jego decyzje handlowe.

72 Rada kwestionuje również istnienie ustalonej praktyki, zgodnie z którą instytucje wspólnotowe oceniają szczegółowo środki przyjęte przez eksportera, którego dotyczy dochodzenie, w celu uniemożliwienia ingerencji ze strony państwa. W każdym razie

Rada uważa, że skarżąca nie wykazała w trakcie dochodzenia, że przyjęła ona środki w celu uniemożliwienia wywierania wpływu przez państwo. Podnosi, że środkami, które mogłyby być stosowane w tym zakresie, byłyby na przykład środki dotyczące składu zarządu (którego członkowie nie byłiby ani funkcjonariuszami ani osobami powiązаныmi z państwem) lub środki dotyczące zasad głosowania (uniemożliwiające utworzenie mniejszości blokującej przez akcjonariuszy publicznych, co umożliwiłoby większości akcjonariuszy niepublicznych kontrolę spółki). Tymczasem jedynym środkiem, na jaki powołuje się skarżąca jest chińska ustawa o spółkach, która nie jest środkiem podjętym przez skarżącą. W rzeczywistości bowiem zdaniem Rady, jeżeli chińska ustawa o spółkach sama mogłaby uniemożliwić wpływ ze strony państwa, wszystkie spółki kontrolowane przez państwo mogłyby na podstawie takiej ustawy domagać się przyznania SPR, co czyniłoby bezprzedmiotową jego ocenę.

73 Jeżeli chodzi o porównanie sytuacji skarżącej z sytuacją przedsiębiorstwa z kraju o gospodarce rynkowej, Rada podkreśla, że nie uwzględnia ono, iż ChRL nadal jest państwem nieposiadającym gospodarki rynkowej oraz że w tych ramach przedsiębiorstwa kontrolowane przez państwo z definicji nie działają w warunkach gospodarki rynkowej.

74 Rada dodaje, że fakt, iż udział państwa w całym procesie decyzyjnym jest wystarczający aby stanowić „ingerencję” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, zależy od okoliczności każdego przypadku. W niniejszej sprawie instytucje stwierdziły, że rozpatrywane łącznie powody odmowy wymienione w zaskarżonym rozporządzeniu są wystarczające dla przyjęcia wniosku, że skarżąca nie wykazała, iż nie działa bez interwencji ze strony państwa.

75 Rada podnosi wreszcie, przeciwnie do tego, co twierdzi skarżąca, że powody wymienione w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia znajdują potwierdzenie w aktach postępowania administracyjnego.

76 Rada podnosi po pierwsze, że wniosek instytucji, zgodnie z którym nawet nie posiadając większości akcji państwo kontrolowało skarżącą, opiera się na ocenie rozdziału akcji. W rzeczywistości bowiem akcjonariat państwa (40,98%) jest nadzwyczaj skoncentrowany, ponieważ jest on rozdzielony jedynie pomiędzy trzy podmioty publiczne, podczas gdy akcjonariat prywatny (59,02%) jest bardzo rozdrobniony, umożliwiając w ten sposób akcjonariuszom publicznym kontrolę zgromadzeń akcjonariuszy. Ponadto okoliczność, iż nierówny rozdział akcjonariatu publicznego w porównaniu z akcjonariatem prywatnym umożliwia państwu kontrolowanie spółki, została potwierdzona przez sposób, w jaki udziały były reprezentowane na rocznym zgromadzeniu akcjonariuszy, które miały miejsce podczas dochodzenia, w trakcie którego 90% reprezentowanych akcji było w posiadaniu państwa lub przedsiębiorstw publicznych.

77 Po drugie Rada zwraca uwagę, że ponieważ członkowie zarządu skarżącej zostali wybrani podczas zgromadzeń akcjonariuszy, które, jak to wynika z powyższych rozważań, były kontrolowane przez publicznych akcjonariuszy, w rzeczywistości to publiczni akcjonariusze wybrali zarząd.

78 Po trzecie, jeżeli chodzi o skład zarządu, Rada podnosi, że z tabeli, którą skarżąca przedstawiła w piśmie z dnia 10 września 2003 r. w odpowiedzi na zapytanie Komisji, w sposób wyraźny wynika, że jedynie dwaj z dziewięciu nowych członków zarządu nie byli powiązani z państwem. Wszyscy pozostali byli zatrudnieni przez spółki lub przedsiębiorstwa publiczne lub kontrolowane przez państwo. W państwie, które nie ma gospodarki rynkowej należy przypuszczać, że państwo kontroluje wszystkie rodzaje działalności gospodarczej oraz że trudno jest wyobrazić sobie, jak pracownicy pomiotów publicznych lub podmiotów kontrolowanych przez państwo, mogliby nie podlegać wpływowi ich pracodawcy, to znaczy państwa, i nie działać w ten sam sposób, jak urzędnicy.

## Ocena Sądu

79 Należy przypomnieć, że w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła co następuje:

„Mimo iż większość udziałów przedsiębiorstwa była w posiadaniu osób prywatnych, to z powodu dużego rozdrobnienia udziałów niebędących własnością państwa, a także wskutek tego, iż największy pakiet udziałów należał do państwa, przedsiębiorstwo to uznano za będące pod kontrolą państwa. Co więcej, zarząd przedsiębiorstwa został powołany przez udziałowców państwowych, a większość członków zarządu była albo urzędnikami państwowymi, albo przedstawicielami przedsiębiorstw państwowych. Z tego powodu uznano, iż przedsiębiorstwo to znajduje się pod znaczącą kontrolą i wpływem państwa”.

80 W pierwszej kolejności należy podnieść, że w przeciwieństwie do tego, co sugeruje skarżąca (zob. pkt 56 powyżej), instytucje w żaden sposób nie stwierdziły, ani w zaskarżonym rozporządzeniu ani w trakcie dochodzenia, że państwo bezpośrednio brało udział w podejmowaniu decyzji związanych ze zwykłym zarządem, że akcjonariusze publiczni zagrażali prawom i uzasadnionym interesom spółki i innych akcjonariuszy lub, że sposób, w jakim państwo nabyło swój udział był sprzeczny z warunkami gospodarki rynkowej. Poza twierdzeniami dotyczącymi zarządu skarżące ograniczyły się one do stwierdzenia istnienia kontroli państwowej na podstawie rozważań dotyczących rozdziału akcjonariatu skarżące, bez wypowiedania się co do kwestii dotyczącej tego, jak owa kontrola była lub mogła być sprawowana w praktyce. Tymczasem skarżąca nie zakwestionowała twierdzenia Rady, zgodnie z którym zgromadzenia akcjonariuszy, łącznie z tymi, na których decydowano o składzie zarządu, były kontrolowane przez akcjonariuszy publicznych.

81 Należy zatem sprawdzić, czy stwierdzenie takiej kontroli przez państwo uzasadnia odmowę przyznania SPR.

- 82 W tym zakresie należy podnieść, że „kontrola” lub „wpływ” państwa nie stanowi warunku wyraźnie przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Należy w związku z tym zbadać, czy, jak twierdzi Rada, kontrola państwa, której istnienie stwierdziła w niniejszej sprawie, oznacza w sposób nieodzowny istnienie „poważnej ingerencji” ze strony państwa w rozumieniu tego przepisu.
- 83 Należy przypomnieć, że art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego wymaga, aby producent — eksporter w celu skorzystania z SPR przedstawił wystarczające dowody na to, że „decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa”.
- 84 Z treści tego przepisu wynika, że istnienie poważnej ingerencji ze strony państwa powinno być oceniane z punktu widzenia sposobu, w jaki podejmowane są „decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów”. W rzeczywistości bowiem, przepis ten wymaga ze strony zainteresowanego producenta-eksportera wykazania, że decyzje zostały podjęte po pierwsze, „w odpowiedzi na sygnały rynkowe” oraz po drugie, „bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa”. Ponadto zastosowanie wyrażenia „w tym zakresie” umacnia dodatkowo powiązanie pomiędzy daną decyzją a ingerencją ze strony państwa. W związku z tym zachowanie państwa, które nie jest w stanie wywrzeć wpływu na decyzje, nie może stanowić „poważnej ingerencji” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit.c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.
- 85 Ponadto z uwagi na brzmienie tego przepisu, jego cel i kontekst pojęcie „poważna ingerencja ze strony państwa” nie może być utożsamiana z każdym wpływem na działalność danego przedsiębiorstwa lub z każdym uczestnictwem w procesie decyzyjnym, lecz powinna być rozumiana jako takie działanie organów publicznych, które może uczynić decyzje tego przedsiębiorstwa niezgodnymi z warunkami gospodarki rynkowej.

- 86 Zastosowanie bowiem samego pojęcia „poważna interwencja” świadczy o tym, że wolą prawodawcy wspólnotowego było zezwolenie na określony stopień wpływu państwa na działalność przedsiębiorstwa lub na jego udział w procesie decyzyjnym, który nie będzie miał jakiegokolwiek skutku na sposób, w jakim zostają podjęte decyzje dotyczące cen, kosztów i nakładów.
- 87 Należy również podnieść, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego, warunki, o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret od pierwszego do piątego, służą zidentyfikowaniu tych producentów objętych dochodzeniem antydumpingowym, w stosunku do których „warunki gospodarki rynkowej przeważają [...] w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego” [art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, zob. również motyw piąty rozporządzenia nr 905/98] oraz którzy „działa[ją] w warunkach gospodarki rynkowej” [art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego]. Ponadto stosowanie zasad wymienionych w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego zakłada dostępność określonych informacji, takich jak cena zapłacona lub podlegająca zapłacie, koszty produkcji i sprzedaży „w zwykłych transakcjach handlowych” odnoszących się zasadniczo do produktu stanowiącego przedmiot dochodzenia (art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego). To w tym kontekście kryteria, o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wymagają, aby przedsiębiorstwa, które zechcą skorzystać z SPR działały na warunkach gospodarki rynkowej oraz aby ceny, koszty oraz komplet dokumentów księgowych były wiarygodne (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 23 października 2003 r. w sprawie T-255/01 Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures oraz Zhejiang Yankon przeciwko Radzie, Rec. s. II-4741, pkt 41).
- 88 Należy w związku z tym stwierdzić, że warunki te zmierzają do zbadania, czy odnośne decyzje zainteresowanych producentów-eksporterów kierują się czysto handlowymi względami, właściwymi przedsiębiorstwu działającemu w warunkach gospodarki rynkowej, czy też zostały one zakłócone innymi względami, właściwymi dla gospodarek państwowych.
- 89 W tym zakresie należy stwierdzić, że Rada słusznie podnosi, że w celu interpretacji i zastosowania art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, należy uwzględnić okoliczność, iż państwa, o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. b) tego

rozporządzenia, nie są uważane za państwa posiadające gospodarkę rynkową, pomimo przeprowadzonych w nich reform (zob. podobnie ww. w pkt 34 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie pkt 51 i 52). Chodzi o dokonana przez prawodawcę wspólnotowego ocenę sytuacji gospodarczej, prawnej i politycznej w tychże państwach trzecich, która wyraźnie została stwierdzona w art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, i która to ocena uzasadnia szczególne traktowanie zastrzeżone dla przywozów z tychże państw dotyczące określenia zwykłej wartości. W związku z tym należy przyjąć, że warunki, w jakich działają przedsiębiorstwa w tych państwach nie są porównywalne, w braku przeciwnego dowodu, z warunkami istniejącymi w państwach posiadających gospodarkę rynkową.

90 W ten sposób, szczególnie w kontekście państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej, okoliczność, że spółka mająca siedzibę w tym państwie jest kontrolowana przez państwo może budzić wątpliwości odnośnie co do tego, czy państwo to nie wychodzi poza rolę zwykłego akcjonariusza przestrzegającego zasad rynku, oraz czy zarząd spółki jest wystarczająco niezależny od państwa aby móc podejmować autonomiczne decyzje w zakresie cen i kosztów nakładów oraz w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt. Należy ponadto podnieść, że z art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym decyzje przedsiębiorstw są „podejmowane” wynika, że prawodawca wspólnotowy wymagał w szczególności aby proces decyzyjny danego przedsiębiorstwa był pozbawiony wszelkiej poważnej ingerencji ze strony państwa. W ten sposób, to do spółki należy wykazanie, że decyzje dotyczące cen i kosztów nakładów zostały podjęte w sposób autonomiczny, kierują się typowymi względami gospodarki rynkowej, to znaczy w szczególności maksymalizacją zysku, oraz że nie zostały one podjęte pod wpływem względów właściwym dla organów publicznych. Podejmowanie autonomicznych decyzji umotywowanych względami handlowymi jest co do zasady charakterystyczną cechą sektora prywatnego i w związku z tym instytucje wspólnotowe mają prawo, w ramach korzystania z przysługującego im w tej dziedzinie szerokiego zakresu swobodnego uznania, uwzględnić przy ocenie dowodów dostarczonych przez danego eksportera okoliczność, że zainteresowane przedsiębiorstwo jest kontrolowane przez państwo.

91 Jednakże kontrola państwowa, która została stwierdzona w niniejszej sprawie, jako taka nie jest niezgodna z podejmowaniem decyzji handlowych przez zainteresowane przedsiębiorstwo zgodnie z warunkami gospodarki rynkowej i nie oznacza

w szczególności tego, że przy podejmowaniu decyzji dotyczących cen i kosztów nakładów kierowano się względami niewłaściwymi dla przedsiębiorstwa działającego w takich warunkach.

92 Tymczasem stanowisko bronione przez Radę przed Sądem, które wynika również z motywu 13 do zaskarżonego rozporządzenia, zrównując kontrolę państwową z „poważną interwencją ze strony państwa” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego zasadniczo prowadzi do wyłączenia możliwości skorzystania z SPR przez spółki kontrolowane przez państwo, niezależnie od konkretnego kontekstu faktycznego, prawnego i gospodarczego, w których one działają, a w szczególności niezależnie od tego, czy są one w stanie przedstawić wystarczające dowody na to, że państwo nie wychodzi poza rolę zwykłego akcjonariusza w państwie posiadającym gospodarkę rynkową, że decyzje przedsiębiorstwa zostały podjęte w sposób autonomiczny i niezależnie od względów właściwych dla organów publicznych oraz że przy podejmowaniu tych decyzji kierowano się wyłącznie względami czysto handlowymi, właściwymi dla przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

93 W tym kontekście należy w szczególności podnieść, że twierdzenia Rady dotyczące w szczególności powoływania i składu zarządu skarżącej nie pozwalają, z punktu widzenia akt sprawy, na poddanie w wątpliwość okoliczności, że kontrola sprawowana przez państwo nad spółką pozostaje, jak twierdzi skarżąca, w granicach normalnych mechanizmów rynkowych.

94 W rzeczywistości bowiem, jeżeli chodzi, po pierwsze, o powoływanie zarządu, to z akt wynika, że państwo lub podmioty publiczne nie mają prawa bezpośredniego powoływania jednego lub kilku członków zarządu. W rzeczywistości bowiem, tak jak to wykazała skarżąca we wniosku o przyznanie SPR, na podstawie jej statutu, członkowie zarządu są wybierani przez walne zgromadzenie. Ponadto, nie zostało to w żaden sposób zakwestionowane przez instytucje, natomiast z akt oraz argumentacji Rady wynika, że twierdzenie znajdujące się w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia dotyczy w szczególności okoliczności, iż z powodu znacznego rozdrobnienia prywatnych udziałów, pozwalającego akcjonariuszom publicznym na kontrolowanie walnych zgromadzeń, akcjonariusze ci w praktyce decydują o składzie zarządu. Tymczasem tylko ta okoliczność nie pozwala na stwierdzenie, że akcjonariusze publiczni znajdują się w innej sytuacji lub że działają w inny sposób niż mniejszościowy

akcjonariusz prywatny, który z powodu rozdrobnienia akcjonariatu większościowego, sprawowałby de facto kontrolę nad zgromadzeniami akcjonariuszy. W związku z tym twierdzenie to nie może również stanowić powodu odmowy przyznania SPR skarżącej.

95 Jeżeli chodzi, po drugie, o skład zarządu, to należy stwierdzić, biorąc pod uwagę akta sprawy oraz argumentację Rady, że twierdzenia dotyczące istnienia powiązania pomiędzy większością w zarządzie i państwem również spoczywają na tej tylko okoliczności, że skarżąca jest kontrolowana przez państwo. W rzeczywistości bowiem, podczas gdy instytucje nie podniosły żadnego zarzutu odnośnie do dwóch z dziewięciu członków zarządu, to zarzuciły one trzem innym członkom zarządu, iż pozostają oni w stosunku pracy (chodziło o „dyrektora generalnego” oraz „zastępcę dyrektora generalnego”) lub są powiązani umową o świadczenie usług (chodziło o przewodniczącego zarządu) ze skarżącą w sytuacji, gdy jest ona kontrolowana przez państwo. Tymczasem taka tylko okoliczność nie może zostać uznana za sprzeczną z warunkami gospodarki rynkowej i nie pozwala na przyjęcie wniosku, w braku innych wskazówek o ich powiązaniu z państwem, że decyzje tych członków zarządu w ramach zarządu były pokierowane względami, które są właściwe dla organów publicznych. W tych okolicznościach, bez konieczności oceny argumentów skarżącej dotyczących pozostałych członków zarządu, należy odrzucić zarzut, zgodnie z którym większość członków zarządu posiada związki z państwem, które są niezgodne z warunkami gospodarki rynkowej.

96 W związku z tym należy stwierdzić, że względy wymienione w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia nie zawierają żadnego elementu, który mógłby nadal uzasadnić odmowę przyznania SPR w niniejszej sprawie. W szczególności wniosek Rady, zgodnie z którym skarżąca została poddana „znacznemu wpływowi i znacznej kontroli ze strony państwa”, sprowadza się jedynie, mając na uwadze akta sprawy, do stwierdzenia istnienia kontroli państwowej nad skarżącą.

97 W ten sposób, ponieważ kryterium kontroli państwowej nie znajduje się wyraźnie pomiędzy kryteriami wymienionymi w spornym przepisie, stanowisko Rady jest sprzeczne z systemem, który sama ustanowiła wprowadzając na podstawie rozporządzenia nr 905/98 przepisy art. 2 ust. 7 lit. b) i c) do rozporządzenia podstawowego, i który opiera się na ocenie w każdym poszczególnym przypadku przez instytucje

wspólnotowe wystarczającego charakteru dowodów przedstawionych przez producenta-eksportera, którego dotyczy dochodzenie antydumpingowe i który chciałby skorzystać z SPR.

- 98 W związku z powyższym należy stwierdzić, że skarżąca słusznie podnosi, że powody przyjęte w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia świadczą o tym, że przy ocenie wystarczającego charakteru przedstawionych przez nią dowodów, instytucje zastosowały kryterium, które nie zostało przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. O ile bowiem kontrola państwa nad danym przedsiębiorstwem jest jednym z elementów, które mogą zostać ewentualnie uwzględnione, to nie wystarcza ona sama w sobie do wykazania istnienia „poważnej ingerencji ze strony państwa” w rozumieniu tego przepisu.
- 99 Oczywiście ciężar dowodu spoczywa na producencie-eksporterze, który chciałby skorzystać z SPR. Jednakże należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie skarżąca przedstawiła Komisji różne dowody zmierzając do wykazania, że spełniła ona warunek ustanowiony w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Niemniej jednak dowody te zostały uznane za pozbawione znaczenia z powodu zrównania kontroli państwowej z „poważną ingerencją ze strony państwa” w rozumieniu tego przepisu.
- 100 W ten sposób skarżąca przedstawiała dowody, które ponadto zażądała sama Komisja w kwestionariuszu przeznaczonym dla producentów ubiegających się o SPR i które dotyczyły decyzji podjętych w okresie dochodzenia w dziedzinie cen i kosztów, negocjacji umów, zmienności cen, regulacji (w dziedzinie cen, dystrybucji i zezwoleń na wywóz) oraz procesu podejmowania decyzji w ramach spółki. Należy wskazać w tym zakresie, że Rada nie zaprzecza argumentom skarżącej, zgodnie z którymi Komisja zbadała dokumenty dotyczące cen, kosztów i nakładów podczas kontroli na miejscu i nie sformułowała żadnego zastrzeżenia co do ich prawdziwości. Rada z kolei wyraźnie przyznała w trakcie postępowania przed Sądem, że instytucje wspólnotowe uznały, że dowody dotyczące poszczególnych decyzji handlowych były bez znaczenia dla oceny przez nie kwestii, czy warunek wymieniony w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego został spełniony, a w szczególności kwestii dotyczącej tego, czy decyzje zostały podjęte bez poważnej interwencji w tym zakresie ze strony państwa.

- 101 Podobnie, ani treść zaskarżonego rozporządzenia, ani dowody w aktach dochodzenia nie pozwalają na stwierdzenie, że instytucje uwzględniły dowody przedstawione przez skarżącą we wniosku o przyznanie SPR, i powtarzane przez nią wielokrotnie w trakcie dochodzenia, dotyczące gwarancji istniejących w jej statucie, w chińskiej ustawie o spółkach oraz w zasadach notowania na giełdzie w Szanghaju, w celu oceny, w jakim zakresie owe gwarancje są dowodami wystarczającymi do wykazania, że decyzje skarżącej dotyczące ceny i kosztów nakładów zostały podjęte bez poważnej ingerencji ze strony państwa. Podobna sytuacja ma miejsce w przypadku dowodów dotyczących zachowania publicznych i prywatnych akcjonariuszy podczas głosowania na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy oraz w przypadku dowodów dotyczących pochodzenia udziału państwowego. W szczególności nie rozważono tych dowodów w części zatytułowanej „wpływ państwa” komunikatu z dnia 5 grudnia 2003 r. Podobnie ma się sprawa z pismem z dnia 6 kwietnia 2004 r., w którym Komisja potwierdziła swą decyzję o odmowie przyznania SPR skarżącej.
- 102 Z powyższych rozważań wynika, że okoliczności wymienione w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia nie pozwalają na uzasadnienie wniosku Komisji, zawartego w motywie 15 tego rozporządzenia, zgodnie z którym skarżąca nie spełniła wszystkich kryteriów ustalonych w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.
- 103 Wniosków tych nie podważają argumenty Rady dotyczące tego, że zgodnie z orzecznictwem instytucje wspólnotowe posiadają duży zakres swobodnego uznania w przypadku takim, jak w niniejszej sprawie.
- 104 W rzeczywistości bowiem powyższe wnioski nie opierają się na ocenie sytuacji faktycznej, porządku prawnego i politycznego, która objęta jest zakresem swobodnego uznania instytucji w tej dziedzinie, lecz wywodzą się one z ustalenia zakresu właściwych przepisów ustanowionych przez Radę. Otóż w ramach kontroli zgodności z prawem sądy wspólnotowe sprawują pełną kontrolę co do prawidłowego stosowania przez instytucje właściwych przepisów (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 7 listopada 2007 r. w sprawie T-374/04 Niemcy przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-4431, pkt 81).

- 105 Należy bowiem podkreślić, że poprzez art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego, w szczególności przewidując precyzyjne kryteria przyznawania SPR, Rada ograniczyła swój zakres swobodnego uznania, w celu uwzględnienia „nowych warunków gospodarczych” w Chinach (piąty motyw rozporządzenia nr 905/98). W ten sposób jej ocena powinna być w tym zakresie dokonywana w granicach przepisów, a wykonanie szerokiego zakresu swobodnego uznania w tej dziedzinie nie powinno prowadzić do stawiania warunków przyznania SPR, które wychodzą poza warunki, które zostały wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 106 Ponadto należy przypomnieć, że gdy instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, poszanowanie gwarancji przewidzianych przez wspólnotowy porządek prawny dla postępowania administracyjnego ma tym bardziej fundamentalne znaczenie, oraz że wśród gwarancji tych znajduje się w szczególności ciążący na właściwych instytucjach obowiązek uważnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy, uprawnienie do przedstawienia swego punktu widzenia przez podmiot występujący w postępowaniu administracyjnym oraz uprawnienie do zapoznania się z uzasadnieniem decyzji, które jest wystarczające (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14, oraz wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 63). W związku z tym, w sprawie, takiej jak niniejsza o ile sąd wspólnotowy nie może ingerować w ocenę zastrzeżoną dla organów wspólnotowych, to jednak do niego należy upewnienie się, że w ramach oceny, dokonywanej dla celów art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego, instytucje uwzględniły wszystkie istotne dowody przedstawione przez producenta-eksportera oraz że dowody te zostały ocenione z wymaganą starannością (zob. podobnie i analogicznie ww. wyrok w sprawie Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, pkt 64). Otóż, jak to zostało podniesione powyżej, błędna interpretacja zasad prawa właściwego w niniejszej sprawie spowodowała, że instytucje wspólnotowe pominęły istotne dowody dostarczone przez skarżącą.
- 107 Ponadto należy zauważyć, że Rada słusznie podniosła, że przewidziana w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego metoda ustalenia wartości normalnej produktu stanowi wyjątek w odniesieniu do szczególnej metody przewidzianej w tym celu w art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia stosowanej co do zasady do przypadków przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej i w związku z tym powinna być ona interpretowana w sposób ścisły (ww. w pkt 87 wyrok w sprawie Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures i Zhejiang Yankon przeciwko Radzie, pkt 39, oraz ww. w pkt 34 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 50).

Jednakże nie może to uzasadniać podejścia Rady zrównującego co do zasady kontrolę państwową, o której mowa w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia, z „poważną ingerencją ze strony państwa” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze, bez uwzględnienia jakiegokolwiek dowodu dotyczącego konkretnego kontekstu faktycznego, prawnego i gospodarczego, w którym działa skarżąca. Takie podejście skutkuje bowiem, jak to zostało wcześniej stwierdzone, stawianiem warunków przyznania SPR, które wychodzą poza warunki ustanowione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

108 Wreszcie nie można uwzględnić wniosku skarżącej, aby Sąd wypowiedział się co do tego, czy przedstawione przez nią dowody są wystarczające dla uznania, że warunek z art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego został spełniony, ponieważ taka ocena została zastrzeżona na rzecz instytucji wspólnotowych. Jak słusznie podkreśla Rada, to do instytucji wspólnotowych należy rozpatrywanie w każdym poszczególnym przypadku, czy dowody przedstawione przez producenta-eksportera są wystarczające dla wykazania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a do sądu wspólnotowego kontrola, czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem (zob. podobnie ww. w pkt 34 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 52 i 53). W związku z tym do Sądu nie należy dokonywanie takiej oceny za daną instytucję.

109 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić niniejsze zarzuty.

*W przedmiocie zarzutów w sprawie oceny Rady dotyczącej ustalenia ceny wywozu skarżącej*

110 Skarżąca twierdzi, że ocena Rady dotycząca ustalania jej cen wywozu nie pozwala na uzasadnienie odmowy przyznania jej SPR. Po pierwsze podnosi ona, że sprzedaż wywozowa nie ma znaczenia dla oceny wniosku o przyznanie SPR oraz że Rada

dokonała zatem błędnej interpretacji art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego. Po drugie ocena Rady dotycząca ustalania cen wywozu skarżącej dotknięta jest oczywistym błędem.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego błędnej wykładni art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego

— Argumenty stron

- 111 Skarżąca podnosi, że ponieważ procedura wizowania umów wywozowych przez Chińską Izbę Handlową Importerów i Eksporterów Metali, Mineralów i Chemikaliów (zwaną dalej „CCCMC”) dotyczy cen wywozu a nie sprzedaży danego produktu na wewnętrznym rynku chińskim, nie może ona stanowić ważnej podstawy dla odmówienia jej przyznania SPR. Odmienna ocena Rady wynika jej zdaniem z takiej wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, która jest sprzeczna z ogólnym systemem porozumienia antydumpingowego, protokołem przystąpienia ChRL do WTO oraz z rozporządzeniem podstawowym.
- 112 Podnosi w tym zakresie, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, a także art. 15 protokołu przystąpienia ChRL do WTO dotyczą ustalenia normalnej wartości i opierają się na uwzględnieniu sprzedaży danego produktu na wewnętrznym rynku chińskim. Cena wywozu stanowi z kolei pojęcie odmienne w ramach rozporządzenia podstawowego, które jest regulowane odmiennymi przepisami. Skarżąca uważa, że taką wykładnię potwierdza preambuła do rozporządzenia nr 905/98, orzecznictwo Sądu (ww. w pkt 34 wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie) oraz utrwalona praktyka instytucji, które w celu oceny istnienia „poważnej ingerencji ze strony państwa”, uwzględniają decyzje dotyczące cen na rynku wewnętrznym, a nie cen wywozu.

- 113 Rada podnosi, że nie ma znaczenia okoliczność, że procedura wizowania umów przez CCCMC dotyczy tylko transakcji wywozu. Twierdzi, że skarżąca myli warunki przyznania SPR z ustaleniem wartości normalnej i obliczeniem ceny wywozu w przypadku, gdy został przyznany SPR. Tymczasem aby przyznano mu SPR, eksporter powinien przedstawić wystarczające dowody na to, że nie ma żadnej interwencji ze strony państwa w zakresie cen i sprzedaży przedsiębiorstwa. Warunek ten nie zostanie spełniony, jeżeli państwo interweniuje w zakresie ceny wywozu. Rada podkreśla ponadto, że w ww. w pkt 34 wyroku w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie (pkt 94–109), Sąd rozważał w szczególności wnioski instytucji dotyczące cen wywozu kontrolowanych przez państwo.

#### — Ocena Sądu

- 114 O ile skarżąca słusznie podnosi, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego dotyczy ustalenia wartości normalnej, która w ramach tego rozporządzenia stanowi pojęcie odmienne od pojęcia ceny wywozu, to jednak nie wynika z tego, że zachowanie zainteresowanych producentów-eksporterów odnośnie cen wywozu nie ma znaczenia przy stosowaniu art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego.
- 115 Przepis ten uzależnia bowiem ustalenie normalnej wartości na podstawie art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego od wykazania przez zainteresowanego producenta, iż działa on w warunkach gospodarki rynkowej. Tymczasem nie ma żadnego powodu, aby przyjąć, że „warunki gospodarki rynkowej” powinny dotyczyć wyłącznie działalności wewnątrzkrajowej danego producenta. Przeciwnie, nie można zaprzeczyć, że brak ograniczeń w działalności wywozowej, a w szczególności swoboda negocjowania cen wywozu, stanowią cechy charakterystyczne właściwe dla gospodarki rynkowej.
- 116 Teza skarżącej nie znajduje ponadto żadnego potwierdzenia w brzmieniu pięciu tiret art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, które wskazuje, jakie dowody powinny

zostać przedstawione przez producenta, aby mógł on zostać uznany za działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W rzeczywistości bowiem z przepisów tych wcale nie wynika, że dowody te dotyczą wyłącznie działalności wewnętrznej danego producenta. W szczególności w ramach pojęcia „decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen” nie sformułowano jakiegokolwiek zastrzeżenia, na podstawie którego decyzje te powinny dotyczyć wyłącznie krajowego rynku producenta.

117 Jeżeli chodzi o powołany przez skarżącą pkt 15 lit. a) protokołu przystąpienia ChRL do WTO powołanego przez skarżącą, to odsyła on również do kryterium „warunki gospodarki rynkowej”, w szczególności w zakresie sprzedaży produktu podobnego, bez wskazywania, że chodzi wyłącznie o sprzedaż na rynku krajowym.

118 Należy w związku z tym stwierdzić, że skarżąca nie udowodniła, że pojęcie „warunki gospodarki rynkowej” zastosowane jednocześnie w rozporządzeniu podstawowym oraz w potokole przystąpienia ChRL do WTO nie dotyczy ceny wywozu. W związku z tym, ewentualne ograniczenia w swobodzie ustalania cen wywozu mogłyby zgodnie z prawem uzasadniać odmowę przyznania SPR, a tym samym instytucje nie popełniły błędu co do prawa w tym zakresie.

119 Należy wreszcie zauważyć, że w uwagach z dnia 16 grudnia 2003 r. sama skarżąca uznała zasadność oceny sprzedaży wywozowej w kontekście art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Stwierdziła bowiem, że skoro państwo zakazywało wywozu z powodu zbyt niskich cen, Komisja powinna wziąć to pod uwagę w ramach oceny istnienia poważnego wpływu państwa, podnosząc jednak, iż nie miało to miejsca w odniesieniu do przedmiotowego produktu.

120 W związku z tym należy odrzucić niniejszy zarzut.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach Rady dotyczących określenia cen wywozu skarżącej

— Argumenty stron

- 121 Skarżąca zasadniczo podnosi, że wykazała, iż ceny wywozu zostały swobodnie ustalone na podstawie rozważań porządku handlowego i bez żadnej ingerencji ze strony państwa. W związku z tym ocena Rady dotycząca procedury wizowania umów wywozowych przez CCCMC jest dotknięta oczywistym błędem.
- 122 W tym zakresie skarżąca powołuje się na dowody i wyjaśnienia przedstawione Komisji i następnie ocenione przez nią w trakcie kontroli na miejscu, które pozwoliły ustalić, że decyzje dotyczące cen były oparte nie tylko na handlowych rozważaniach i nie były ani dyktowane ani kontrolowane przez państwo. Udowodniła w szczególności, że żadne zezwolenie nie było konieczne w celu sprzedaży danego produktu na rynku krajowym lub światowym oraz że żadna regulacja cen nie wynikała z działań podmiotów państwowych.
- 123 Po drugie, jeżeli chodzi o CCCMC, skarżąca wyjaśniła, że nie była ona ani kierowana ani kontrolowana przez państwo, lecz że była ona podmiotem nierządowym, założonym przez jej członków. Podnosi ponadto, że akta dochodzenia zawierają dowody wykazujące, że cena docelowa nie została ustalona przez CCCMC, lecz przez samych chińskich producentów glifosatu, oraz że nie chodziło o wiążącą cenę minimalną wywozu lecz o orientacyjną cenę docelową. W ten sposób przestrzeganie owej ceny nie było wymagane, ponieważ procedura wizowania stanowiła jedynie formalność.
- 124 Dokładniej skarżąca wyjaśniła, że chińscy producenci glifosatu są przekonani co do konieczności docelowych cen wywozu (guided exporting pricing) w celu zminimalizowania niebezpieczeństwa dochodzeń antydumpingowych na rynkach zewnętrznych.

Zadaniem CCCMC w tym zakresie byłoby zapewnienie takiej koordynacji i świadczenie usług sekretariatu. W ten sposób skarżąca wskazuje, że elementy stojące u podstaw ceny docelowej na kolejny rok pochodziły od producentów chińskich, którzy przedstawiali CCCMC ich indywidualne propozycje. Niemniej jednak rzeczywiste ceny wywozu były ustalane przez poszczególnych producentów na podstawie negocjacji prowadzonych na stopie równości z klientami. Kopia umowy wywozu, która była z nimi związana, była następnie przedstawiana CCCMC, której zadanie polegało na wprowadzaniu elementów umowy do bazy danych i na wizowaniu umowy bez interweniowania w cenę wywozu. Informacje zebrane przez CCCMC były wykorzystywane w celu informowania w sposób powszechny i nie poufny, w regularnych odstępach czasu chińskich producentów glifosatu o cenie wywozu. Zdaniem skarżącej eksporter pokazuje organom celnym umowę wizowaną przez CCCMC, w następstwie czego przystępują one do oclenia.

125 Po trzecie skarżąca podnosi, że wykazała ona, że wszystkie umowy wywozu w trakcie okresu dochodzenia były wizowane przez CCCMC, niezależnie od ceny, oraz że w związku z tym rzekoma minimalna cena wywozu nie była wiążąca, a w każdym razie nie w odniesieniu do niej. W tym zakresie odnosi się ona do szeregu dowodów które przedstawiła w trakcie dochodzenia, a które nie zostały zweryfikowane przez Komisję podczas kontroli na miejscu, takie jak kopie umów i faktury wywozowe lub kompletne listy sprzedaży wywozowej do Wspólnoty i na inne rynki w trakcie dochodzenia, przy czym wszystkie te dokumenty zawierały cenę, włączwszy w to przeciętną jednostkową cenę sprzedaży, która była niższa od ceny docelowej. Przedstawiła ona również świadectwo CCCMC zawierające potwierdzenie tego, iż wizowała ona wszystkie umowy wywozu glifosatu skarżącej w trakcie dochodzenia.

126 Skarżąca dodaje, że instytucje nie uwzględniły argumentów i dowodów przedstawionych przez nią na różnych etapach dochodzenia, zachowując identyczne uzasadnienie dotyczące roli CCCMC w ich poszczególnych pismach i w zaskarżonym rozporządzeniu. Postępując w ten sposób uchybiły one standartom etyki, obiektywności i bezstronności, a także obowiązkowi dokonania starannej oceny, oraz naruszyły zasadę dobrej administracji.

- 127 Skarżąca podnosi ponadto, że argument Rady dotyczący okoliczności, iż tylko dwaj producenci glifosatu w ChRL wnieśli o przyznanie SPR, stanowi „czystą spekulację” i jest niedopuszczalny. W każdym razie zauważa, że w rzeczywistości kilku eksporterów chińskich zostało zagrożonych ofensywą, która została skierowana przeciwko nim przez Monsanto w ramach dochodzeń antydumpingowych prowadzonych prawie jednocześnie na całym świecie i woleli uniknąć wydawania jeszcze większych sum pieniędzy w celu obrony na rynku Unii. Audace kładzie nacisk w szczególności na tę kwestię podnosząc, że argument Rady świadczy o tym, iż ma ona stosunek powierzchowny i z góry przesądający o ocenie, która ma zostać dokonana w niniejszej sprawie.
- 128 Skarżąca podnosi wreszcie, że w przypadku, gdyby ocena Rady odnosiła się do sytuacji, w której CCCMC mogłaby odmówić wizowania umowy wywozu z powodu ceny, taka możliwość nie mogłaby uzasadniać oddalenia wniosku o przyznanie SPR, z uwagi na praktykę, która została ustalona oraz w braku rzeczywistego wykazania odmowy wizy. W rzeczywistości bowiem prawo weta bez jego wykonania nie może stanowić interwencji państwa, a tym bardziej poważnej interwencji państwa. W każdym razie, skarżąca podnosi, że zostało wykazane, iż sporny mechanizm nie został przyjęty w celu umożliwienia takiej interwencji.
- 129 Skarżąca podnosi ponadto, że formalności, które należy spełnić w przypadku wywozu nie są nadzwyczajne nawet w Unii. Na przykład zezwolenie na wywóz jest obowiązkowe w przypadku środków spożywczych w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR). Podkreśla ona, że rządy nieustannie ingerują, tak na płaszczyźnie mikro- jak i makroekonomicznej, w gospodarki wszystkich państw posiadających gospodarkę rynkową i że ustanowienie prawa antydumpingowego jest klasycznym przykładem takiej interwencji w celu ochrony lokalnego przemysłu. Różnica pomiędzy systemem gospodarki rynkowej oraz innym systemem polegałaby zatem na wprowadzeniu pojęcia stopnia („poważna”) w pojęciu „ingerencja państwa”.
- 130 Rada podnosi zasadniczo, że został wprowadzony system skutecznej kontroli, który był kierowany przez państwo za pośrednictwem CCCMC i organów celnych oraz że stanowił on w związku z tym ingerencję rządu ChRL w ustalenie cen wywozu skarżącej.

W tych okolicznościach cena rzeczywiście ustalona przez skarżącą, a w szczególności okoliczność, że CCCMC wizowała umowy, w których cena była niższa od „ceny minimalnej”, jest pozbawiona znaczenia.

131 W tym zakresie Rada podnosi, że w odpowiedzi na wniosek o udzielenie dodatkowych informacji ze strony Komisji, skarżąca wyjaśniła, że w ramach CCCMC istniała grupa koordynująca eksporterów glifosatu, która zbierała się w celu ustalenia „ceny minimalnej” odpowiadającej sprzedaży wywozowej. Większa część wywozu następowała po cenach wyższych od „ceny minimalnej”, która pozostała niezmienna przez okres dwóch lat. Zdaniem skarżącej wszystkie umowy wywozu powinny zostać przekazane CCCMC która badała ceny sprzedaży i wizowała umowy, jeżeli cena sprzedaży była wyższa od „ceny minimalnej”. Rząd ChRL nakazał chińskim organom celnym tylko wtedy zezwalać na wywóz, jeżeli umowa opatrzona była wizą CCCMC.

132 Rada zauważa, że w późniejszym piśmie skarżąca wskazała, że źle się wyraziła posługując się wyrażeniem „cena minimalna” oraz że zadanie CCCMC polegało wyłącznie na weryfikowaniu cen umów. Rada podkreśla jednak, że twierdząc, że CCCMC wizowała umowy, których cena była niższa od „ceny minimalnej”, skarżąca nigdy nie stwierdziła, że CCCMC nie miała prawa odmowy wizowania umowy, której cena była niższa od „ceny minimalnej”. Tymczasem zdaniem Rady, o ile CCCMC nie miała takiego prawa cały system aprobaty nie mógłby spełnić celu, dla którego został utworzony, to znaczy, nie mógłby zagwarantować, że ustalenie ceny wywozu glifosatu pochodzącego z ChRL nie spowoduje otwarcia nowych dochodzeń antydumpingowych za granicą.

133 Jeżeli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym CCCMC nie była kierowana ani kontrolowana przez państwo oraz że „ceny minimalne” nie były ustalane przez CCCMC, lecz przez samych chińskich producentów glifosatu, Rada twierdzi, że jest on

sprzeczny z brzmieniem wyciągu z broszury informacyjnej CCCMC, która ma następujące brzmienie:

„Sprzedaż po niskich cenach powoduje straty po stronie rządu, przemysłu i przedsiębiorstw oraz powoduje, że przeciwko przemysłowi oraz zainteresowanym przedsiębiorcom toczą się za granicą postępowania antydumpingowe. W celu utrzymania rygorystycznego systemu wywozu oraz ochrony interesów przemysłu, rząd przyjął środki przyznające CCCMC prawo wizowania umów i weryfikowania cen eksportu w celach celnych” (pominięto podkreślenia Komisji).

134 Ponadto zdaniem Rady, jeżeli ceny były ustalane, jak się może wydawać, przez wszystkich producentów glifosatu, to w rzeczywistości i tak były one ustalane przez państwo, ponieważ znaczna większość producentów była przedsiębiorstwami publicznymi lub przedsiębiorstwami kontrolowanymi przez państwo. W tym zakresie Rada zauważa, że na 39 producentów glifosatu w ChRL, o których mowa we wniosku o ponowne zbadanie, jedynie dwaj wniesli o przyznanie SPR. Rada wnioskuje stąd, że 37 pozostałych producentów samo uznało, że nie spełnia wymaganych warunków dla otrzymania SPR, co oznacza, że byli oni posiadani lub byli kontrolowani przez państwo.

135 Rada podnosi, że ponieważ organy celne udzielały zezwolenia jedynie wówczas, gdy umowy były wizowane przez CCCMC, CCCMC mogła nawet przeciwstawić się każdemu wywozowi, który nie przestrzegał „ceny minimalnej”. Jej zdaniem, sytuacja ta mocno i rzeczywiście zobowiązywała eksporterów, w tym skarżącą, do przestrzegania „ceny minimalnej”, pomimo iż CCCMC czasami obejmowała również transakcje wywozowe, w których ceny wywozu były niższe od tej ceny.

136 Wreszcie, w odpowiedzi na argumenty skarżącej, zgodnie z którymi formalności, które należało spełnić w przypadku wywozu nie były niczym nadzwyczajnym, Rada podnosi, że ingerencja państwa w gospodarkę rynkową, gdzie wszystkie spółki działają co do zasady według kryteriów rynkowych, nawet jeżeli są one w całości posiadane przez państwo nie może być porównywana z ingerencją, która jest praktykowana w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, gdzie spółka, która jest kontrolowana przez państwo nie działa według kryteriów rynku. Ponadto ustanowienie takich

ogólnych ram, w których działają spółki, nawet jeżeli ma wpływ na decyzje spółek, w tym w dziedzinie cen, nie stanowi zdaniem Rady ingerencji państwa w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.

#### — Ocena Sądu

137 Tytułem wstępu należy stwierdzić, jak to zostało podniesione powyżej, że ewentualne ograniczenia swobody ustalania cen wywozu powinny zostać uwzględnione w ramach oceny, czy zostały spełnione warunki wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. W ten sposób, to do skarżącej należy udowodnienie między innymi, że sprzedaż wywozowa odpowiadała zachowaniu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, a w szczególności, że posiadała ona swobodę w decydowaniu o cenach wywozu, z uwzględnieniem względów czysto handlowych i bez poważnej ingerencji ze strony państwa.

138 W tym zakresie należy podnieść, że we wniosku o przyznanie SPR, w odpowiedzi na pytania zadane przez Komisję w kwestionariuszu przeznaczonym dla producentów chcących ubiegać się o ten statut, skarżąca wskazała zasadniczo, że posiadała wszelkie konieczne prawa do wywozu i przyowzu, że sprzedaż wywozowa wynikała z negocjacji opartych na parametrach handlowych oraz że państwo w żaden sposób nie ingerowało w ustalanie cen, ilości oraz warunki i sposób sprzedaży. Przedstawiła ona również dowody uzasadniające wnioskowane przez Komisję, w tym między innymi listę sprzedaży dokonanych do Wspólnoty w okresie dochodzenia oraz listę wskazującą na miesięczne ilości sprzedaży wywozowej przedmiotowego produktu, a także średnią miesięczną cenę sprzedaży wywozowej w trakcie dochodzenia.

139 Jak wynika z zaskarżonego rozporządzenia (motyw 14, wyjaśniony w motywie 17) i jak podniosła Rada w trakcie postępowania, instytucje uznały jednak, że za pośrednictwem mechanizmu wizowania umów wywozowych przez CCCMC, na który to ich uwaga

została zwrócona przez skarżącą, państwo miało znaczną kontrolę nad skarżącą w zakresie ustalania cen wywozu danego produktu, w sposób sprzeczny z art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Ponadto w komunikacie z dnia 5 grudnia 2003 r. Komisja stwierdziła, że ów mechanizm powinien zostać uznany za „poważną ingerencję ze strony państwa w decyzje eksporterów glifosatu”. Poza tymi wnioskami instytucje nie zakwestionowały powyżej wymienionych oświadczeń skarżącej i nie zarzuciły skarżącej braku współpracy lub braku przedstawienia informacji koniecznych do zweryfikowania istnienia warunków gospodarki rynkowej w zakresie działalności wywozowej.

140 Skarżąca nie zaprzecza istnieniu przedmiotowego mechanizmu, jako że sama w trakcie dochodzenia przedstawiła informacje dotyczące jego funkcjonowania. Podnosi ona jednak zasadniczo, że wykazała, iż ów mechanizm nie był sprzeczny z warunkami, o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Do Sądu należy zatem zbadać, czy z uwagi na dowody przedstawione przez skarżącą w trakcie dochodzenia, instytucje mogły stwierdzić bez popełniania oczywistego błędu w ocenie, że powód dotyczący mechanizmu wizowania umów wywozowych przez CCCMC pozwalała na stwierdzenie, że skarżąca nie wykazała, iż spełniła ten warunek.

141 W tym zakresie należy podnieść, po pierwsze, że z oświadczeń skarżącej zawartych w piśmie z dnia 24 czerwca i 4 lipca 2003 r. w odpowiedzi na wezwanie Komisji do przedstawienia dodatkowych wyjaśnień dotyczących wniosku o przyznanie SPR oraz z przedstawionych przez nią uwag w dniach 16 i 23 grudnia 2003 r. dotyczących komunikatu Komisji z dnia 5 grudnia 2003 r. wynika, że sporny system został ustanowiony z inicjatywy producentów glifosatu, członków CCCMC, która jest podmiotem nierządowym, w celu umożliwienia im dostosowania się do przepisów antydumpingowych i do chronienia ich w ten sposób przed powództwami w tym zakresie. To z tego punktu widzenia właśnie rząd przyjął środki przyznające CCCMC prawo wizowania umów i weryfikacji cen wywozu w celach oclenia. Oświadczenia skarżącej w tym zakresie zostały potwierdzone treścią broszury CCCMC, której tłumaczenie zostało przez nią przedstawione w załączniku do pisma z dnia 24 czerwca 2003 r. oraz przez EGA w piśmie z dnia 21 listopada 2003 r. W ten sposób, zgodnie z oświadczeniami skarżącej w ramach procedur celnych organy celne weryfikowały, czy umowy wywozu zostały wizowane przez CCCMC, lecz nie badały ceny ustalonej w danej umowie.

- 142 Po drugie z wymienionych dowodów w aktach sprawy wynika, że cena była ustalona przez samych członków grupy producentów glifosatu. Oświadczenia, które skarżąca przedstawiła w tym zakresie znajdują potwierdzenie w dokumencie CCCMC z dnia 29 grudnia 2001 r. przekazanego Komisji w trakcie kontroli w siedzibie skarżącej i powtórzonych przez nią w załączniku do uwag z dnia 23 grudnia 2003 r., z którego wynika, że obniżenie ceny referencyjnej było wynikiem „głosowania” zainteresowanych eksporterów.
- 143 Po trzecie skarżąca przedstawiła szereg dowodów wykazujących, że sporna cena nie była wiążąca w trakcie dochodzenia oraz że miała ona swobodę w ustalaniu cen wywozu na niższym poziomie.
- 144 W ten sposób, pomimo że w pierwszych uwagach dotyczących CCCMC w piśmie z dnia 24 czerwca 2003 r. skarżąca posłużyła się wyrażeniem „cena minimalna”, to następnie w piśmie z dnia 4 lipca 2003 r. wskazała, że przestrzeganie tej ceny nie było zapewnione ani przez rząd, ani przez CCCMC, ani też przez samych producentów. Zgodnie z tymi oświadczeniami, rola CCCMC polegała wyłącznie na weryfikacji cen znajdujących się w umowie i na włączeniu jej do bazy danych statystycznych oraz, gdy to zostało uczynione, na wizowaniu tej umowy. Skarżąca wyjaśnia, że wiza nie oznacza zatem, że CCCMC zaakceptowała cenę, lecz to, że miała miejsce weryfikacja. Jeżeli chodzi o organy celne, to skarżąca wyjaśnia, że badają one jedynie to, czy umowa została wizowana. Oświadczenia, zgodnie z którymi sporna cena nie była wiążąca zostały później powtórzone przez skarżącą w piśmie z dnia 16 i 23 grudnia 2003 r.
- 145 Ponadto z akt dochodzenia wynika, że w trakcie kontroli na miejscu skarżąca przedstawiła dodatkowe wyjaśnienia w przedmiocie spornego mechanizmu i wskazała, że w grudniu 2001 r. postanowiono o wizowaniu wszystkich umów, nawet jeżeli cena była ustalona poniżej ceny referencyjnej, oraz że w 2002 r. (okres dochodzenia) CCCMC wizowała wszystkie umowy. Podnosi ona również, że w trakcie posiedzenia, które odbyło się w lutym 2003 r., system cen referencyjnych został porzucony, jednak umowy w dalszym ciągu poddawane są procedurze wizowania, tak aby CCCMC mogła zebrać roczne dane statystyczne. Wyjaśnienia te zostały również przekazane Komisji w piśmie skarżącej z dnia 23 grudnia 2003 r.

146 Oświadczenia te, zgodnie z którymi sporna cena nie była wiążąca, zostały potwierdzone innymi dowodami, które skarżąca przedstawiła w trakcie dochodzenia.

147 Po pierwsze, jak podnosi skarżąca, z kwestionariusza Komisji przeznaczonego dla producentów ubiegających się o SPR oraz z kwestionariusza producentów-eksporterów glifosatu w ChRL wynika, że podczas dochodzenia skarżąca dokonała dwóch sprzedaży na rzecz Wspólnoty oraz że w obydwu przypadkach cena była niższa od „ceny minimalnej”, która wynikała z dokumentu CCCMC z dnia 29 grudnia 2001 r. przekazanego Komisji w trakcie kontroli na miejscu.

148 Po drugie, jeżeli chodzi o sprzedaż wywozową do innych państw, skarżąca dołączyła do kwestionariusza przeznaczonego dla producentów-eksporterów glifosatu w ChRL tabelę wskazującą między innymi ilości i wysokość tych sprzedaży. Z powyższego wynika, jak podniosła skarżąca, a czemu nie zaprzeczyła Rada, że w odniesieniu do ponad 200 sprzedaży dokonanych w trakcie dochodzenia, przeciętna cena była również niższa od „ceny minimalnej”.

149 Po trzecie, na poparcie swych oświadczeń w trakcie kontroli na miejscu, w przedmiocie procedury wizowania umów wywozu przez CCCMC, skarżąca przedstawiła umowę sprzedaży z dnia 26 listopada 2002 r. ustanawiającą cenę niższą od „ceny minimalnej”, która opatrzona była wizą CCCMC, a także dotyczące jej faktury. Tak jak wskazała skarżąca, w przedstawionej Komisji w trakcie owej kontroli dokumentacji znajdują się również inne faktury sprzedaży wywozowej opiewające na ceny niższe niż „cena minimalna”. Skarżąca podnosi, czemu nie zaprzecza Rada, że owe dowody zostały zweryfikowane przez Komisję. Ponadto przedstawiła ona również dokument CCCMC z dnia 29 grudnia 2001 r., w którym wskazano, że cena mogła ulegać zmianom w zależności od zmian warunków na rynku. Następnie w uwagach z dnia 16 i 23 grudnia 2003 r., skarżąca zwróciła również uwagę Komisji na owe dokumenty, które zostały jej przekazane w trakcie kontroli.

150 Wreszcie w piśmie z dnia 1 października 2003 r. złożonym w odpowiedzi na uwagi EGA w przedmiocie wniosku o przyznanie SPR, skarżąca przedstawiła również dokument z dnia 15 września 2003 r., w którym CCCMC stwierdziła, że wizowała ona wszystkie umowy skarżącej w 2002 r. (okres dochodzenia) oraz że cena była jedynie ceną referencyjną. Dokument ten również został przekazany Komisji w pismach skarżącej z dni 16 i 23 grudnia 2003 r.

151 W związku z tym należy stwierdzić, że powyższe dowody mogą wykazywać, iż sporny mechanizm nie był narzucony przez państwo, że ceny były ustalane przez samych producentów glifosatu, członków CCCMC oraz że nie spowodował on rzeczywistego ograniczenia w odniesieniu do działalności wywozowej skarżącej. W związku z tym, bez rozważania dowodowego i wystarczającego charakteru tych dowodów instytucje nie mogły stwierdzić, bez dopuszczenia się oczywistego błędu w ocenie, że za pomocą spornego mechanizmu państwo kontrolowało w znaczący sposób ceny danego produktu, oraz że mechanizm ten stanowił „poważną ingerencję ze strony państwa” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia tymczasowego.

152 Należy podkreślić, że owe dowody i oświadczenia nie zostały podważone przez instytucje.

153 Po pierwsze z akt sprawy wynika, że instytucje wspólnotowe nigdy nie zakwestionowały oświadczeń skarżącej, zgodnie z którymi CCCMC była podmiotem pozarządowym oraz nie zakwestionowały one twierdzeń skarżącej, zgodnie z którymi to sami producenci glifosatu mieli inicjatywę przy ustalaniu spornego systemu w celu zminimalizowania niebezpieczeństwa dochodzeń antydumpingowych na rynkach eksportowych oraz umożliwienia CCCMC zebrania informacji statystycznych. Ponadto, jeżeli z broszury CCCMC, na której opiera się Rada (zob. pkt 133 powyżej), wynika, że rząd przyjął środki, które umożliwiły udział organów celnych w tym mechanizmie, to jednak, wbrew stanowisku Rady, nie przeczy to twierdzeniu skarżącej, zgodnie z którym mechanizm ten nie został narzucony przez państwo i ceny zostały ustalone przez samych producentów glifosatu będących członkami CCCMC.

- 154 W tym zakresie należy oddalić również argument podniesiony przez Radę przed Sądem, zgodnie z którym okoliczność, że na 39 producentów glifosatu w ChRL tylko dwóch wniosło o przyznanie im SPR miałyby oznaczać, że byli oni posiadani lub kontrolowani przez państwo, a w konsekwencji, że „cena minimalna” była w rzeczywistości ustalana przez państwo. W rzeczywistości bowiem twierdzenie dotyczące powodów, dla których owych 37 producentów nie wystąpiło o przyznanie SPR, w żaden sposób nie zostało poparte, a ponadto taki wniosek w żaden sposób nie wynika z pism instytucji w trakcie dochodzenia lub z zaskarżonego rozporządzenia.
- 155 Po drugie, instytucje nie zakwestionowały dowodowego lub wystarczającego charakteru dowodów zmierzających do udowodnienia, że skarżąca miała swobodę w ustalaniu cen wywozu na poziomie niższym niż „cena minimalna”, włączywszy w to przedstawione przez nią faktury i umowy, lecz ograniczyły się do dokonania ogólnych stwierdzeń, zgodnie z którymi ceny wywozu były kontrolowane przez państwo. Tymczasem, wbrew stanowisku, jakie zdaje się prezentować Rada, dowody dotyczące cen w rzeczywistości ustalonych przez skarżącą mają pełną doniosłość przy ocenie warunków wymienionych w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. W szczególności nie można twierdzić, bez rozważenia dowodowego i wystarczającego charakteru tych dowodów, jak to czyni Rada w celu obrony stanowiska przyjętego w zaskarżonym rozporządzeniu, że wprowadzono bardzo skuteczny system kontroli oraz że skarżąca w rzeczywistości była zobowiązana do przestrzegania „ceny minimalnej”.
- 156 W tych okolicznościach wydaje się, że jedynym dowodem, na którym instytucje oparły swoją ocenę, była sama możliwość odmowy przez CCCMC wizowania umowy wywozu, a tym samym zakazania wywozu niezgodnego z „ceną minimalną”, z powodu uczestnictwa w systemie organów celnych. Taka interpretacja wynika również z treści komunikatu z dnia 5 grudnia 2003 r., wedle którego Komisja stwierdziła, że możliwość uniemożliwienia przez CCCMC wywozów niespełniających warunków przewidzianych przez ten podmiot sama w sobie stanowiła „poważną ingerencję ze strony państwa” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia tymczasowego, i to niezależnie od wyjaśnień skarżącej, zgodnie z którymi sporna cena była ceną docelową a sporny mechanizm został wprowadzony w celu zmniejszenia ryzyka postępowań antydumpingowych w państwach trzecich, a także w celu umożliwienia CCCMC zebrania informacji statystycznych.

157 Niemniej jednak tylko ta okoliczność nie pozwala, z uwagi na wskazane dowody, na uzasadnienie odmowy przyznania SPR w niniejszej sprawie. Należy bowiem podkreślić, że w celu dokonania oceny, czy skarżąca wykazała, iż spełnia warunki wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, nie można pomijać dowodów, które mogą wykazać, po pierwsze, że sporny mechanizm nie spowodował rzeczywistego ograniczenia działalności wywozowej, oraz, po drugie, że nie został on nawet utworzony w celu umożliwienia interwencji państwa w ramach tej działalności.

158 Należy stwierdzić w związku z tym, że ocena instytucji dotycząca roli CCCMC nie jest wystarczająca, z uwagi na dowody przedstawione przez skarżącą w trakcie dochodzenia, dla uzasadnienia wniosku, iż nie wykazała ona, że spełnia warunek wymieniony w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.

159 W związku z tym należy uwzględnić niniejszy zarzut.

160 Jeżeli chodzi wreszcie o argument Rady, zgodnie z którym, co do zasady, w celu wygrania sprawy skarżąca powinna wykazać, że to ogólny wniosek co do istnienia poważnej ingerencji ze strony państwa, który Rada oparła na wszystkich powyżej rozważanych powodach — a nie poszczególne powody rozpatrywane oddzielnie — obarczony był oczywistym błędem w ustaleniach, Sąd stwierdza, że powody te, nawet rozpatrywane łącznie, nie mogą uzasadniać odmowy przyznania SPR w niniejszej sprawie. Z powyższego wynika bowiem, że w ocenie okoliczności, na których oparły się instytucje odmawiając przyznania SPR, nie uwzględniły one wszystkich mających znaczenie dowodów, które przedstawiła skarżąca w celu wykazania, że podjęła decyzje z uwzględnieniem sygnałów rynkowych i bez poważnej ingerencji ze strony państwa w tym zakresie. W związku z tym, żadna z tych okoliczności, nawet rozpatrywana łącznie z pozostałymi, nie może prowadzić do wniosku, że skarżąca nie wykazała, że spełnia warunek wymieniony w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. W związku z tym błędy stwierdzone powyżej dotyczą również ogólnego wniosku Rady.

- 161 Należy ponadto przypomnieć, że z powodu oddalenia wniosku o przyznanie SPR złożonego przez skarżącą, wartość normalna została ustalona na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w oparciu o dane uzyskane od producentów z państw trzecich posiadających gospodarkę rynkową, to znaczy od Federacyjnej Republiki Brazylii (motyw 23–31 zaskarżonego rozporządzenia) i to na tej podstawie został obliczony ogólny margines dumpingu dla całej ChRL (motywy 36–39 zaskarżonego rozporządzenia). W związku z powyższym oddalenie wniosku o przyznanie SPR z całą pewnością wpłynęło na nałożenie ostatecznego cła antidumpingowego na skarżącą na podstawie art. 1 zaskarżonego rozporządzenia.
- 162 W tych okolicznościach należy uwzględnić pierwszy zarzut i stwierdzić nieważność art. 1 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej, bez konieczności rozpatrywania jej pozostałych zarzutów i argumentów.

### **W przedmiocie kosztów**

- 163 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W myśl art. 87 § 4 akapit pierwszy instytucje dopuszczone do postępowania w charakterze interwenientów pokrywają własne koszty. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą i Audace, zgodnie z ich wnioskiem. Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/2004 z dnia 24 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim dotyczy ono Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd.**
- 2) **Rada ponosi swoje własne koszty postępowania a także koszty poniesione przez Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd oraz przez Stowarzyszenie Użytkowników i Dystrybutorów Chemikaliów Rolniczych w Europie (Audace).**
- 3) **Komisja ponosi swoje własne koszty postępowania.**

Czúcz

Labucka

Prek

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 czerwca 2009 r.

Podpisy

## Spis treści

Ramy prawne . . . . .	II - 1976
Okoliczności powstania sporu . . . . .	II - 1979
Przebieg postępowania i żądania stron . . . . .	II - 1982
Co do prawa . . . . .	II - 1985
Uwagi wstępne . . . . .	II - 1986
W przedmiocie zarzutu dotyczącego dokonanej przez Radę oceny kontroli skarżącej przez państwo a także powoływania i składu jej zarządu . . . . .	II - 1990
Argumenty stron . . . . .	II - 1990
Ocena Sądu . . . . .	II - 2001
W przedmiocie zarzutów w sprawie oceny Rady dotyczącej ustalenia ceny wywozu skarżącej . . . . .	II - 2010
W przedmiocie zarzutu dotyczącego błędnej wykładni art. 2 ut. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego . . . . .	II - 2011
— Argumenty stron . . . . .	II - 2011
— Ocena Sądu . . . . .	II - 2012
W przedmiocie zarzutu dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach Rady dotyczących określenia cen wywozu skarżącej . . . . .	II - 2014
— Argumenty stron . . . . .	II - 2014
— Ocena Sądu . . . . .	II - 2019
W przedmiocie kosztów . . . . .	II - 2026